

REGENSEN 110. ÅRGANG 2017

REGENSEN
Årgang 110, 2017

Udgivet af:
Regensianersamfundet
www.regensianersamfundet.dk

Redigeret af:
Datalog Jeppe Eimose Waagstein
Blågårdsgade 29E 3th, København N

Grafisk formgivning af:
Grafisk designer Simone Gliese
simonegliese.com
simonegliese@gmail.com

Tryk: Jespersen Tryk + Digital, København

Teksten er sat med Times New Roman og Juli Sans

Bagsidens logo viser Linden i Regensens
gård og er tidligere anvendt i medlemsbladet.

1. oplag, 400 eksemplarer

REGENSEN – Regensianersamfundets medlemsblad

110 årgang, 2017

Fra formand, redaktør og bestyrelse

Formandens beretning, s. 2

Redaktørens bemærkninger, s. 5

Indkaldelse til generalforsamling, s. 8

56 procent flere medlemmer, s. 10

Om Kommunitet, det nye og det gamle, s. 12

Årets gang og faste indlæg

Klokkeberetning – Efteråret 2016, s. 14

Klokkeberetning – Foråret 2017, s. 16

Regensens Symposium: en humbi, s. 24

Sommerudflugten til Carlsberg d. 20. maj 2017, s. 30

Regensens Business Network, s. 32

Regensen og dens historie

Den (u)endelige historie, s. 34

Førerbunkeren, s. 36

At kunne sande et “BÅDE” og et “OG”, s. 40

Regensforeningerne og deres traditioner

Indledning, s. 44

Tilia, s. 50

HOF, s. 52

Mindeord

Mindeord om Bengt Borghegn, s. 62

Mindeord om Finn Holten Hansen, s. 66

Formandens beretning

Af Troels C. Petersen (1997-2001, PIP), formand

Fotograf: Ola Jakup Joensen

Dette er min syvende beretning som formand for Regensianersamfundet – og det er min sidste! Og med risiko for både sentimentalitet og overskridelse af redaktørens tålmodighed hvad angår længde, så er følgende en beretning, både for året som gik, men også med pluk fra de forgangne år.

Året har – ud over vores traditionelle begivenheder – stået i paragraf 8As tegn. Det vil sige, at vi har arbejdet for, at vi som forening kunne blive godkendt som almennyttig. Dette kræver 300 betalende medlemmer og mindst 100 gaver, hvilket er noget mere, end Regensianersamfundet indtil nu har kunne fremvise. Derfor har vi, som mange nok har bemærket, haft en hvervekampagne i gang i løbet af året. Resultatet af den kan du læse mere om i bladet – jeg vil ikke fratage de hårdest arbejdende kræfter æren ved, at fortælle om denne succes.

Jeg må dog nævne og takke Camilla Kring, som blev valgt ind i bestyrelsen ved sidste generalforsamling. Camilla har været et sandt lokomotiv bag både hvervningen, og, som del af denne, stået for produktionen af en stribe flotte videoer af gamle som unge regensianere, der fortæller om deres regenstid og om, hvad Regensen har betydet for dem.

Sommerudflugten gik i år til Carlsberg, hvilket har været på listen over ideer

i de forgangne syv år! Jeg har selv tilbage i midten af 90'erne været på et (meget vådt) besøg i Carlsbergs kældre, men rigtig meget er sket siden da. Vores guide - Bjarne Maurer - var specialudvalgt til at give os en forrygende fortælling om Carlsbergs historie og bryggerigrundens fremtid. Vi fik i sandhed en fabelagtig tour-de-force i dette historiske sted, fortalt med humor, vid og bid af Bjarne. Mest underfundigt var måske at se det hemmelige flyspotterrum, der blev brugt under den kolde krig.

I sommerens afslutning stod Camilla Kring for et nyt type arrangement i foreningens regi, der var rettet mod den erhvervsinteresserede del af foreningen. Det blev afholdt i regi af det nye "Regensens Business Network", som Camilla står for og som du kan læse mere om i bladet. Nicolai Dyhr og Horten Advokater lagde lokaler og vin til. Netværk har altid spillet en central rolle, og derfor er det naturligt, at vi dyrker det netværk, som vi har via Regensen. Helle Hein fortalte underholdende om, hvordan man leder primadonnaer, hvilket nok er meget relevant for (ex-)regensianere!

Efterårets store begivenhed har været udgivelsen af bogen "Regensen - bag de teglrøde mure", som Regensianersamfundets Josefine Albris og Rikke Garfield Lagersted-Olsen, sammen med mange andre, i flere år har arbejdet på at realisere. Resultatet så dagens lys ved en reception i Salæ den 21. september, og den er i sandhed en perle – ikke mindst for enhver tidligere som nulevende regensianere. Der var rift om de eksemplarer, som samfundet havde forhåndsindkøbt, og Rikke gav en meget smuk introduktion til bogen og arbejdet bag den. Regensianersamfundet har støttet bogen både moralsk og med John Idorns legat, og det er et værk, som vil være klassisk regenslæsning, så længe der er bøger til.

Efteråret skulle også have bragt kampen "Levende mod Døde", men desværre har Rosenborg kasserne besluttet, at vi ikke kan afholde kampen der, på grund af den nuværende sikkerhedssituation! Svar på henvendelsen til Rosenborg var dette: "Jeres forespørgsel på lån af Eksercerpladsen kan ikke imødekommes grundet den beredskabs/sikkerhedsmæssige situation på etablissementet. [Chef/Vagtkompagni, Livgardens Kaserne]"

Vi arbejder på sagen, men udsigten til at spille på Rosenborg i fremtiden er mildest talt dystre. Derfor overvejes et endeligt opgør engang i foråret. Til gengæld blev efterårskoncerten afholdt, med stort tak til vores meget virksomme musikdirektør, Jens Erik Raasted, der fik samlet levende og døde til en musikalsk aften i Regensens Store Sal.

Dermed begynder vi at se frem til generalforsamlingen, som altså bliver den sidste med undertegnede som formand. Da jeg i sin tid overtog hvervet fra den ærede Camilla Sløk, var jeg klart den yngste i bestyrelsen. Men i årenes løb er der langsomt men sikkert sket et generationsskifte, som er lykkedes i så høj grad, at jeg nu er den ældste! Samtidig er vi gået fra girokort til MobilePay, vores webside

har pludseligt fået links til alverdens materiale, indmelding er automatiseret, og Regensianersamfundet er kommet på de sociale medier.

Der har i de syv år været både opture og nedture, som det nu hører sig til. Det var ikke sjovt at stå en time inden generalforsamlingen og finde ud af, at den leve-rede hvidvin var væk (den blev dog fundet i 11. time på 5. gang, hvor provstens børn venligst havde taget den ind, men uden at fortælle andre om det!). Men dette opvejes mere end rigeligt af de skønne stunder, hvor alt synes at gå op i en højere enhed. Af eksempler kan nævnes udfordringen i fodbold fra "Nightmares" af St. Johns College i Cambridge, hvor vi efter at have hævdet dødeholdets internationale talent (9-1 blev resultatet), havde æren af at kunne byde på middag i Store Sal, alt sammen som del af Sommerudflugten det år (2013). Vores venner fra England var de perfekte gentlemen, og modtog sågar en sjofling ved middagen med stort bifald! Men også andre ting, som for eksempel udsigten fra Vor Frue Kirke med Rundetårn og Øresund en smuk og klar sommerdag (Sommerudflugten 2016) var fantastisk, ligesom PIPs revynummer med Tinder-appen (som begyndelsesvist blev udførligt forklaret af lidt nervøse PIP'ianere, så hele Regensianersamfundets publikum kunne sætte nummeret i sammenhæng og så pointerne ikke blev tabt på moderne teknologi). Ud over disse stunder, så har bestyrelsesmøderne i Regensianersamfundet aldrig været kedelige. Jeg har mange gange cyklet fløjtende glad hjem derfra, med et lille deja-vu af en god regensaften som studerende.

Jeg har nu valgt at trække mig som formand for Regensianersamfundet. Den øvrige bestyrelsen overtalte mig sidste år til at fortsætte som formand i det forgangne år og har bedt mig om at fortsætte igen. Men med to små børn, en travl forskningskarriere og en masse andre (endnu uindfrie) ambitioner, så synes syv år en passende tid.

Jeg glædes samtidig over, at bestyrelsen blandt andet med målet "paragraf 8A godkendelse" har arbejdet virkelig godt sammen, og det har på mange måder været et utroligt produktivt år i Regensianersamfundet. Entusiasmen har næsten været til at skære ud i terninger og stable! Mange af bestyrelsesmedlemmerne er parat til at fortsætte arbejdet i bestyrelsen (inklusiv undertegnede) og nuværende kasserer Mathias Esmann har meldt villig til at opstille til valget om formandsposten.

Tak for syv gode år. Tak for mange virkelig gode stunder til alle dem, som jeg har siddet i bestyrelsen med, og tak til alle Regensianersamfundets medlemmer, for at vi sammen har det gode, regensielle fællesskab.

De bedste hilsner

Troels C. Petersen

Redaktørens bemærkninger

Af Jeppe Eimose Waagstein (2009-2012, Skrap), redaktør

Kære læser. Regensianersamfundet har gennem dets bestyrelse og Kommunitetsråd været engageret i at øge antallet af medlemmer. Der har været lagt en solid indsats for at indsamle gavedonationer nok til at blive godkendt som almenyttig forening. Resultatet er overvældende. Regensianersamfundet har modtaget flere end de 101 nødvendige gaver og aldrig før har foreningen haft så mange medlemmer som nu. I de to indlæg 56 procent flere medlemmer og Om Kommunitetet, det nye og det gamle beretter Camilla Kring og Stine Lassen, der begge har lagt et stort arbejde i hvervningen af nye medlemmer, om arbejdet og visionen bag.

I klokkeberetningen, fra efteråret 2017, spekulerer Frederik og Thomas over, hvorvidt ”præsentationssamfundet” med dets optagethed af ”studerer, karakterer og cv-rytteri”, betyder, at traditioner ikke overleveres og værnes om. De to klokkeberetninger til fulde viser, at Regensen lever – og lever godt. Gik man og tænkte, at Tankens Slot var blevet Kedsomhedens Borg, kan eks-klokke trio'en Simon, Oskar og Lars forvise en om, at dette ikke er tilfældet. Og havde man forvildet sig ud i en forestilling om, at Slottet var blevet Sinkens Hule, viser initiativet om Regensens Symposium, berettet af Frederik Langkjær og Melih Erdem, det modsatte. Det forgange år har i sandhed været et regensielt år.

Regensianersamfundets kasserer Mathias Esmann beretter om den årlige Sommerudflugt, der i år gik til Carlsberg med en fremragende rundvisning. Sommerudflugten var velbesøgt og det var ved afslutningen af dette arrangement, at kampagnen om at ”100 værelser – 100 gaver” blev iværksat. I det efterfølgende indlæg fortæller Camilla Kring om bevæggrunden for at starte Regensens Business Network, som Camilla står i spidsen for.

Med titlen Den (u)endelige historie fortæller de to redaktører, Rikke Garfield Lagersted-Olsen og Josefine Albris, om den nye regensbog, Regensen – bag de teglrøde mure. De beskriver det store og længerevarende arbejde med bogen. Som Troels C. Petersen har skrevet i sin beretning, bogen et pragtstykke og vil ”være klassisk regenslæsning, så længe der er bøger til.”

I 2010 blev den nyudnævnte provst og provstinde, Stuart og Lill, interviewet af Sara Rosenstrøm til medlemsbladet. Syv er gået og meget er sket siden provstefamilien, Stuart, Lill, Oscar og Amalia, for første gang trådte ind i den røde gård. Sara har på ny besøgt provstefamilien, og i interviewet Førerbunkeren kan du læse om, hvad der er sket på de syv år.

Sidste års medlemsblad bød på en række indlæg om den afdøde forfatter og tidligere regensianer Henrik Bjelke. Disse indgik i tematiseringen om afdø-

de regensianere, der ikke er alment kendte, men stadig har sat aftryk på dansk politik, åndsliv, kunstliv eller i finansverdenen. I dette års indlæg At kunne sande et "BÅDE" og et "OG", introducerer Simon Langkjær os til teolog og højskoleforstander Knud Hansen, der boede på Regensen i starten af 1920'erne. Med afsæt i, at Knud Hansen boede på Regensen samtidig med Kaj Munk, har Simon skrevet en fremragende analyse af forskellene på de to teologer. Begge har de nemlig bidraget med viser til den regensielle sangskat, Munk med Kuns Jensen og Hansen med En noget kedelig vise, og disse sammenholder Simon med blikket rettet på et heroisk kontra folkeligt livssyn.

I dette års medlemsblad har jeg besluttet at begynde en serie af indlæg, der beretter om regensforeningerne og deres traditioner. Regensforeningerne har den særlig funktion, at de knytter regensianere sammen på tværs af gange og årgange. Modsat mange andre kollegier opstår derved et sammenhold, som rækker udover det køkken, man tilbereder og spiser sin mad på. Foreningerne er dermed, vil jeg påstå, en af de helt vigtige ingredienser i det konglomerat af traditioner og organiseringer, der giver de 100 levende regensianere dette helt særlige sammenhold. Specielt i det 20. århundrede, hvor de fleste foreninger kom til, har deres betydning været stor for sammenholdet og de demokratiske processer ved generalforsamlingerne. Denne betydning er fortsat ind i det 21. århundrede, som vi kan læse i dette og de følgende blade. Sidste gang, foreningerne blev systematisk beskrevet, var for 80 år siden, og det må være på tide, at disse beskrivelser bliver opdateret. I dette blad fortælles om foreningerne Tilia og Hof af nulevende medlemmer, og i de næste års medlemsblade får de resterende foreninger ligeledes mulighed for at beskrive dem selv.

Til sidst i dette blad mindes den tidligere portner Bengt Borghegn af først fhv. provst og provstinde Eva Smith og Ole Asmussen, dernæst af fhv. provst Erik Skyum-Nielsen. Herefter mindes regensianeren Finn Holten Hansen af hans barnebarn Asta Ingemann Jensen. I 1962 hylder han Regensens punch og med sidste strofe af dette digt vil ønske dig god læsning.

*Stjernes kud fra kunstens mælkeveje,
gnistrer efter pegasusserne.
Muser finder blidt på nye lege,
ryster nye rim fra trusserne,
Hvad var bøger uden ord og mening?
Hvor er liv og glæde uden leg?
Ord og liv og leg går i forening
med Regensens punch i dig og mig.*

Finn Holten Hansen

Liste over gavegivere 2017

Sverre Eide Joensen
Thomas Grane
Anders Ehlers
Christian Cato Holm
William Hertz
Simon Langkjær
Poul Heini Lindegaard Petersen
Camilla Sløk
Troels C. Petersen
Mathias Esmann
Sara Abawi
Thomas Randsøe
Cecilie Oest-Jacobsen
Dirk Hasselbalch
Jeppe Eimose Waagstein
Anne Francke Christensen
Regitze Wandsøe
Niels Valdemar Vinding
Elize Langeland Dimare
Karsten Heller Asmussen
Rune Rattenborg
Louise Hægg Bysted
Jens Erik Raasted
Niels J. Willumsen
Alexander Lilja-Cyron
Nikolaj Klint Kistorp
Rasmus Gutknecht
Gertrude Elisabeth Ellekilde
Maj Rørdam Nielsen
Mette Møller Jørgensen
Niels Bundgaard
Henrik Rønnow Due
Stine Stensby Baasch
Amanda Sølvhøj
Camilla Kring
Stine Lassen

Ane Lassen
Morten Lassen
Peter Lassen
Gitte Lassen
Inge Duus Hjortlund
Jeppe Lassen
Mette Korsholm
Lea Katrine Nielsen
Marie Bockhahn
Lise Bech Olsen
Camilla Stendevad Christensen
Bettina Bang Jakobsen
Dorthe Dahlgaard Dingel
Jan Francis Stubbe Østergaard
Morten Samuelsson
Charlotte Ginsberg
Birgitte Lund
Kirsten Birgitte Bjerrum
Morten Jannik Bjerrum
Karen Melchior
Jesper Nørregaard
Liselotte Kring
Hans Rosenkvist
Mik Wetterslev
Rasmus Fonnesbæk Andersen
Ditte Jaquet
Rasmus Jakslund
Thomas Wilken
Torsten Freltoft
Rakel Haslund Gjerrild
Mette Mechlenborg
Henrik Nedergaard Thomsen
Carl Erik Lautrup
Susanne Gaun
Frederik Clauson-Kaas
Fred Andersen

Mikkel Bjørn
Claus Peter Dahl
Christian Hjortkjær
Frederik Clauson-Kaas
Rasmus Yding Brogaard
Mads Mejborg Borup
Niklas Kahr Rasmussen
Ida Benedicte Koch
Erik Svaneborg
Lars Frederiksen
Birgitte Horn
Niels Kjær
Birgit O'Sullivan
Ingrid Lund-Andersen
Jesper Brieghel
Panteha Khodadadeh
Ingrid Lund-Andersen
Kristoffer Hvidsteen
Ene Pagh Bugge
Kristine Borritz Milfeldt
Laurine Albris
Tine Corfitsen
Svante Lindeburg
Emil Nørgaard Munk
Ida Marie Torp Neergaard
Maïke Schäfer
Florence Tan
Jens Peter Sørensen
Bitter Rasmussen
Mia Jensen
Una Vithner
Malte Möller-Christensen
Maria Toft
Jonatan Bohr Brask
Julie Sløk
Torsten Sløk

Invitation til generalforsamling 2017

Kære medlemmer af Regensianersamfundet

Som traditionen byder det, vil der sidste fredag i november blive afholdt Regensianersamfundets generalforsamling med efterfølgende middag, revy og fest i Storesal. Den aften i året, hvor man fester med de gamle venner fra regenstiden, igen kan leve i Regensiel forstand og gense den røde gård med alle dem, man delte den med. Generalforsamlingen starter fredag d. 24. november 2017, klokken 18:00 i Regensens bibliotek.

Prisen for arrangementet er 400 kr. Tilmelding sker ved at betale med MobilePay: 61 28 20 23 eller ved kontooverførsel til: Reg nr: 1551 Kontonr: 7159188. Betalingsfrist 17. november.

Bemærk, at tilmeldingen i år ikke sker med Girokort eller betalingsservice. Man vil altså ikke modtage brev med girokort om tilmelding.

Spørgsmål, forslag, etc. kan rettes pr. e-mail til formanden på: formand@regensianersamfundet.dk. Indmeldelse i foreningen (og derefter tilmelding til generalforsamlingen) kan ske pr. e-mail til kasserer på kasserer@regensianersamfundet.dk.

1. Valg af dirigent, valg af referent, godkendelse af dagsorden

2. Formanden fremlægger sin beretning

3. Bestyrelsen orienterer om rekrutteringsarbejde, §8A-ansøgning mv

4. Fremlæggelse af årsregnskab og revisorer forholder sig hertil

5. Indkomne forslag

6. Valg

- a) af formand, kasserer og bestyrelse
- b) af kuratorer til Kommunitetsrådet
- c) af redaktør til medlemsbladet
- d) af Musik- og Sportsdirektør
- e) af direktør for Regensens Business Network
- f) af to revisorer

7. Eventuelt

Provstinde til Lindefrokost.
Fotograf: Alexander Loklindt

56 procent flere medlemmer!

Af Camilla Kring (2000-2005, Signo), Rekrutteringsdirektør

I løbet af det sidste år er vi blevet 56 procent flere medlemmer af Regensianersamfundet. Det er resultatet af Regensianersamfundets rekrutteringsaktiviteter i 2017. Da vi blev valgt som bestyrelse ved generalforsamlingen i november 2016, blev vi enige om, at hovedfokus for bestyrelsesarbejdet 2017 skulle være rekruttering af nye medlemmer. Vores mål for året har været at blive godkendt som almen nyttig forening, og for at blive godkendt som en almennyttig forening skulle vi have mindst 300 betalende medlemmer samt 100 mennesker, der ville give en gave på mindst 200 kroner.

Det var derfor nærliggende at starte med at spørge os selv om, hvorfor vi er medlemmer af Regensianersamfundet. På et af de første bestyrelsesmøder talte vi om, hvad Regensen har betydet for os, og hvorfor vi er medlemmer af Regensianersamfundet. Det resulterede i følgende personlige beretninger:

Regensen formede mig, og de tanker og idéer, som jeg beskæftiger mig med i dag. Åh, hvor jeg elsker dette sted.

Jeg vil gerne give noget tilbage til et sted, der gav mig venner for livet og en menneskelig uddannelse.

Jeg drømmer om, at det at bo på Regensen igen får status som et helt særligt legat.

Jeg har en vision om, at Regensianersamfundet kan bistå med at skabe nye kollegier i stil med Regensen.

Jeg elsker Regensen. Og jeg vil gerne værne om det sted. Og den kultur der er så traditionsrig og så unik. Jeg vil gerne være med til at bringe det videre til de næste og udbrede kendskabet til den.

2017 blev derved også året, hvor Regensianersamfundet for alvor kom på de sociale medier. Vi er nu 462 medlemmer af Regensianersamfundets gruppe på Facebook, og vi har en profil på Instagram og Twitter samt YouTube-kanalen ”Regensianer”.

27 regensianere om Regenens betydning

På YouTube-kanalen kan du i skrivende stund se 27 videoer med regensianere, der boede på Regensen i perioden 1943 til i dag. Jeg har besøgt regensianerne på deres arbejdsplads, eller vi har mødtes på Regensen. Her har jeg spurgt regensianerne

om, hvad Regensen har betydet for dem, og hvorfor de er medlemmer af Regensiansersamfundet.

Her kan du finde en video med Søren Hoff, der boede på Regensen i 1943 og som var medlem af modstandsbevægelsen Holger Danske. Søren Hoff har skrevet Regenssangene: "Regensen er havet for os". Du kan også høre Jarl Frijs-Madsen, som er Danmarks ambassadør i Norge fortælle om, hvordan han oplevede at have Hendes Majestæt Dronning Margrethe II til bords til Lindefrokosten i 1990, og hvordan Ida Auken, medlem af Folketinget for de Radikale, oplevede sit største valgnederlag på Regensen. Der er ugler i mosen, når uglerne Anna Lidell og Jonas Parello-Plesner fortæller om opdigtede relikvier, og det er en dramatisk fortælling om Regensens økonomi i slutningen af 1990'erne, som tidligere provst Eva Smith fortæller. På kanalen kan du også se en video med Regensens nuværende provst, Stuart Ward James, og Regensiansersamfundets musikdirektør Jens Erik Raasted.

Det har været spændende at møde regensianere på tværs af generationer og se de ligheder, der er i vores fortællinger om Regensen. Jeg vil fremhæve følgende karakteristika af Regensen, og hvad Regensen betyder for os:

- **Meget højt til loftet**
- **Dyb kærlighed til stedet**
- **Man får lov til at drømme stort**
- **Kreativitet**
- **Stærkeste venskaber**
- **Ambitioner**
- **Netværk**

Det kan være, at du har modtaget et postkort med #regensianer på forsiden. I år har vi udarbejdet 3 postkort, hvoraf et postkort er til rekruttering af nye medlemmer til Regensiansersamfundet, og et velkomstpostkort, som sendes til nye medlemmer af Regensiansersamfundet sammen med medlemsbladet.

I forbindelse med sommerudflugten, som i år gik til Carlsberg, lancerede vi kampagnen: "100 værelser – 100 gaver". Regensen har 100 skønne værelser, og Regensiansersamfundet havde brug for mindst 100 gode gaver af mindst 200 kr. fra mindst 100 dejlige mennesker for at opfylde kravet om at blive godkendt som almennyttig forening. Vi gav derfor alle mulighed for til en pris af mindst 200 kroner at "købe" deres regensværelse. Og det kunne ske ved simpel overførsel til Regensiansersamfundets nye MobilePay nummer: 6128 2023. Herefter fik man et diplom tilsendt.

Yeah! Vi nåede i mål med mere end 300 betalende medlemmer og 100 gaver af mindst 200 kroner. Tak for jeres medlemskab af Regensiansersamfundet og tak til de mennesker, der har doneret en gave. Af hjertet tak.

27 Regensianere om hvad Regensen har betydet for dem

Ida Aukén

Frederik Langkjær

Eva Schultz Hansen

Merete Benedikte Johansen

Marie Andersen

Jonas Parello-Plesner

Ole Asmussen

Nicolai Dyhr

Peter Andreas Bøggild

Anna Lidell

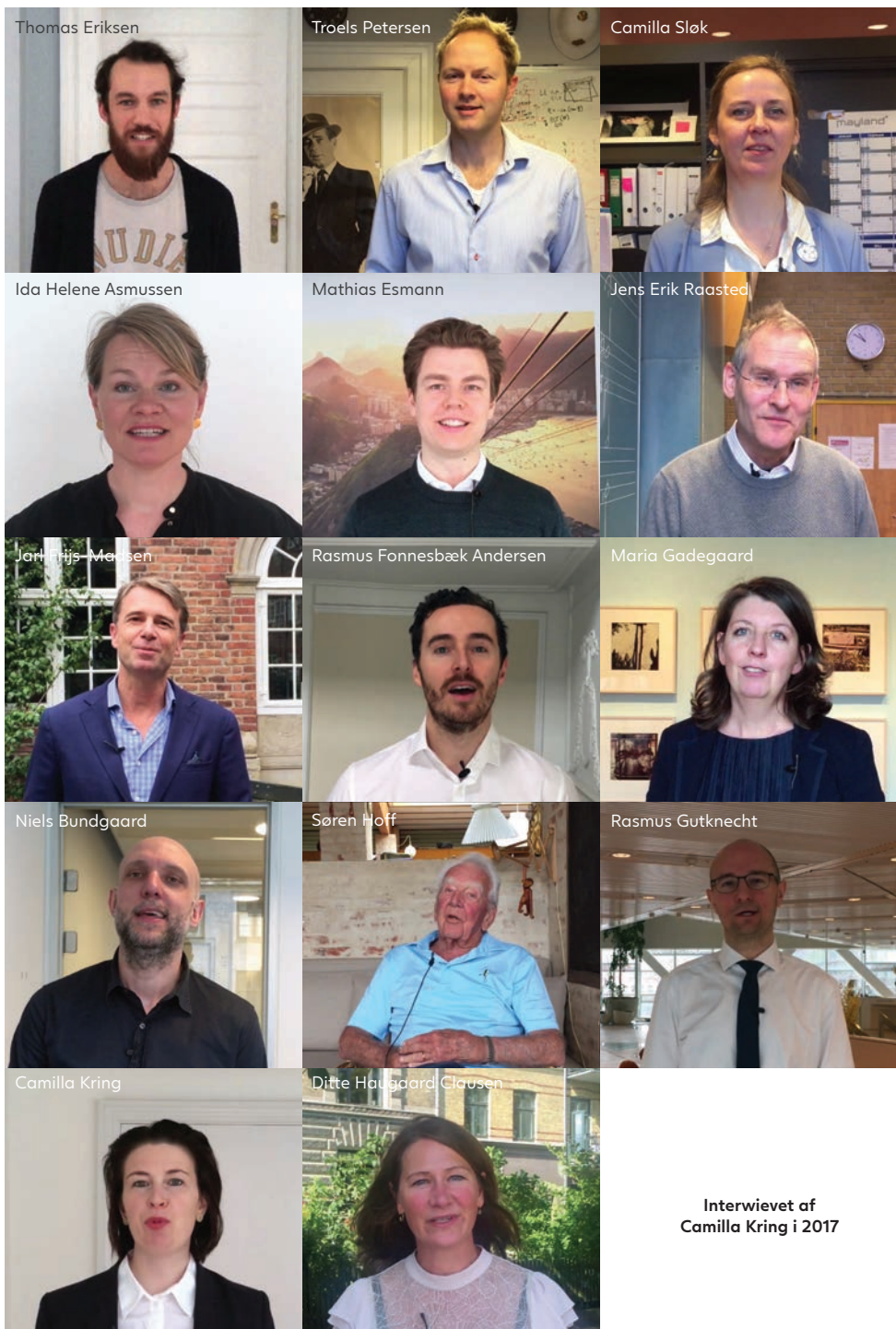

Stuart James Ward

Eva Schmidt

Interviewet af
Camilla Kring i 2017

Om Kommunitetet, det nye og det gamle

Af Stine Lassen (2008-2014, Skrap). Medlem af Kommunitetsrådet

Regensen kan noget særligt, som også kommende generationer af regensianere bør få del i. Denne vision afspejler en del af kernen i Regensianersamfundets formål: ”at sikre og udvikle Regensen og det regensielle studenterliv”. Og der er brug for et Regensianersamfund, der i højere grad løfter denne opgave.

Det er desværre en kendsgerning, at Regensens økonomi gennem det seneste århundrede og i særlig grad de seneste 50 år har været under pres. Smukke, fredede bygninger er dyre at holde, og den gamle formue, hvis renter Regensen lever af i dag, er skrumpet ind.

Den gamle formue stiftet af Frederik II, som har finansieret Regensen siden den første røde mursten blev lagt, bærer navnet Kommunitet. Kommunitetets formål var og er at sikre fribolig for dygtige, trængende studerende. Disse kriterier står centralt den dag i dag, når der optages nye regensianere, som bliver privilegeret med en kraftigt subsidieret husleje, der måned efter måned understøttes af resterne af Frederik II's gamle fond.

Den lave husleje sikrer, at regensianere begaves med en helt unik ramme om deres studier. Som regensianer er man skånet for det vanskelige københavnske boligmarked og sikret fast tag over hovedet. Man får lov at bo så billigt, at man langt hen ad vejen også forskånes for økonomiske bekymringer, og i stedet kan man fokusere på at dygtiggøre sig fagligt og lade sig inspirere af alle de talentfulde og engagerede medregensianere, man får lov at dele hus og hverdag med. Det giver overskud til alskens regensielt spil, mægtige sociale eksperimenter og ambitiøse faglige arrangementer som f.eks. at arrangere et symposium. Økonomiske bekymringer erstattes med social og faglig udvikling. Og efter regensdøden spreder kreative og socialt begavede regensianere sig rundt i verden og bidrager hver især med noget særligt.

Betydningen af den særlige økonomiske ramme for regenslivet kan og bør ikke undervurderes. Der er foretaget mange gode initiativer de seneste år for at sikre en økonomisk bæredygtig Regens, og meget er nået. En større og mere målrettet støtte fra Regensianersamfundet er ét af initiativerne.

Regensianersamfundet har grebet muligheden og ved generalforsamlingen i 2015 blev det besluttet at reservere 150.000 kr. af foreningens formue til en særlig

**"Regensen kan
noget særligt, som
også kommende
generationer af
regensianere bør
få del i"**

konto, kaldet Kommunitetet (II). Regensens Brugsforening har på tilsvarende vis doneret 100.000 kr. Regensianersamfundets generalforsamling besluttede tillige fra 2015 at lade 50 kr. fra hvert medlems årlige indbetalinger til foreningen tilfalde Kommunitetet. Generalforsamlingen valgte også efter en vedtægtsændring at nedsætte det såkaldte Kommunitetsråd, der blev givet til opgave at varetage og udvikle Kommunitetet. Til Kommunitetsrådets valgtes tre levende og tre døde regensianere.

For Kommunitetsrådet stod det hurtigt klart, at der potentielt ville være mange fordele i at opnå godkendelse af Regensianersamfundet som almennyttig. Blandt andet ville donorer til Kommunitetet kunne opnå skattefradragsret for deres bidrag, inklusiv ved testamentariske bidrag. Forud for ansøgning om godkendelse som almennyttig skulle en række kriterier dog opfyldes, blandt andet skulle foreningen have mindst 300 betalende medlemmer samt modtage mindst 100 gaver på minimum 200 kr.

I samarbejde med Samfundets bestyrelse iværksattes i foråret 2017 initiativet ”100 værelser – 100 gaver” for at synliggøre Regensianersamfundets arbejde med Kommunitetet og indsamle de 100 gaver. På tværs af regensgenerationer har opbakningen været overvældende, og den 20. september 2017 tikkede gave nummer 101 ind hos kassereren. Siden er endnu flere kommet til.

En imponerende medlemstilstrømning det seneste års tid har sikret, at det andet formelle krav til ansøgningen, blev opfyldt. I skrivende stund er foreningen det seneste år vokset med 122 medlemmer, og der kommer flere til dag for dag.

Den 30. september kunne en ansøgning derfor sendes af sted til SKAT.

Arbejdet med at etablere en pengekasse internt i Regensianersamfundet, som kan danne ramme for, at regensianere i alle aldre, kan være med til at sikre Regensen for fremtiden, fortsætter – men vi er allerede godt på vej: Vi er nu en forening af næsten dobbelt størrelse sammenlignet med få år tilbage. Den samler både levende og døde regensianere på tværs af regensgenerationer, og med de mange flotte donationer kan vi nu begynde aktivt at understøtte Gården og dens liv.

Tak for støtten, kære Regensianersamfund! Sammen kan vi byde – også de økonomiske – storme trods.

Klokkertrioen holder nytårstale i Biblioteket.
 Fotograf: Regitze Wandsøe-Isaksen

Klokkerberetning

...fra det 323. klokkerat, efteråret 2016

*Af Simon Melchior (2014-, PING), Oskar McWilliam (2014-, HOF)
 og Lars Hemmingsen (2014-, SKRAP)*

(1 Mos 1)

I begyndelsen var der ingenting. Så var der en. Efterhånden blev det to. Men så i efteråret 2016 skete noget for første gang i Regensens historie: Der blev valgt hele tre personer til at bestyre det lødige Klokkerat.

Dette kunne måske forekomme besynderligt og endda uhørt, hvilket tilråb under klokkertalen ved Regensianersamfundets Generalforsamling kunne antyde, men for den indviede var det blot en uundgåelig milepæl på den ubeherskede invasion, som tre (kampagne-)narcissistiske kammerater gjorde sig på det regensielle embedsmarked: Først som Proteinvagten, hvor ultrabilligt slik blev kombineret med proteinsupplementer, koffeinpiller og fitness-medlemskaber. Dernæst som Polarsport, hvor regensianere fik spiddet deres spæk på arktisk overlevelsestur i form af geocaching, så selv Knud Rasmussen fik gåsehud i graven. For sluttelig at tabe med 1 stemme til Klokkeratet F16... Mørket vandt frem på Gården. Rygter

florerede om et håbets lys, hvisken om en navnløs trio, og Klokkeklokken vidste, at Triumviratet var en realitet: Lars, Oskar og Simon.

Vi skød vores tid, sammen med de nye Indflyttere, i gang ved Provstetheen, hvor der, udover den obligatorisk formidable middag samt Provstens oplæsning af Indflytternes ansøgninger, også blev bedrevet det vildeste rov på nabokollegierne i nyere tid. Her skulle de nye få lov at demonstrere deres kreative værd og akrobatiske stealth-formåen i ly af den gamle interkollegiale fejde. En ilddåb, om man vil, forud for semestrets ubønhørlige strabadser med temaet 'over forventning':

Vi frøs Valkendorfs bestik ned i deres fryser, lagde suppeterninger i deres elkogere og brusehoveder, vendte samtlige møbler og havemøbler på hovedet og dekorerede køkkenerne med opstillinger af pant, lavede gør-det-selv-tandemcykler på Borchon og smurte deres dørkammer med teaterblod, fjernede alle E'er fra Scrabble på Elers, hapsede måtter, hapsede byster, hapsede eger, og, ved et hændeligt uheld, fik vi tilsmudset Borchs havestatue, Hr. Kules, med teaterblod.

Denne salige nat skulle igangsætte en længerevarende affære med nærfatale Kollegiesamvirke-diskussioner om Regensens retmæssige magtudfoldelse, såvel som omfattende vidensdeling med Nationalmuseets konservatorer (herunder Susanne, der fjernede graffiti fra Jellinge-stenen, og Louis, der er ekspert i sarte blystatuer fra 1700-tallet). Ak, ved synet af den blodigt besudlede Hr. Kules stod Borchianerne nu som stenstøtter ved Sodoma og Gomorra. Heldigvis kunne dette formildes ved dybdegående psykologisk krisehjælp, der dog kun kunne mildne de mentale smerter, men desværre ikke bringe ild til deres forlængst udslukte åndsliv. Det blev de glade for, de små, så vi blev inviteret til deres julefest. Olé.

(1 LotR 1)

Verden har forandret sig. Jeg smager det på vandet, jeg ser det på jorden, jeg dufter sødmen i luften. I et hæsblæsende virvar af farver og sukker er hele Regensen styrtet med deres luftballon ned i en jungle af slik og vidunder, hvor trækrønerne hænger lavt og er spiselige, hvor det vrirler med insekter i maden, og hvor synet blændes af appetitlige farver under hvert nedfaldent løv: Velkommen til Willy Wonka's Wild World Tour! Denne uhyre eksotiske rejse bød således på salat beriget med sprøde og proteinrige melorme stegt i hvidløgssmør, mens man under desserten lod tungen underholde af chokoladedykkede græshopper. Oompa Loompas render utrætteligt orange rundt og assisterer de sukkersultne langs chokoladefloden, og mens nattehimlen langsomt lyser op, og bugspytkirtlen vrider sin sidste krampetrækning over de slikbaserede drinks, udfolder Triumviratet deres til den dato længste tale. Så sandelig en rejse regensianerne ikke ville hjem fra, som vores kære døde Simon Spies ville have ræbet det. Natten ender i rød tåge.

„Kære Alumner. En alumne har meldt at denne har fået børneorm. Personen er i behandling.”

Anderledes end kortfattet kan Regensens portner ikke ytre sig, og den gamle regensielle Alle-mail vågner med et sæt fra sine tømmermænd, øm og tvær efter længere tids dvale.

Det var ellers gået så godt. Sågar den døgnåbne Klokkertelefon, en afskyet nyopfindelse fra Triumviratets side, en brændende depeche dem iblandt, havde blot klukket roligt. Den havde sågar været vidne til en historisk begivenhed: En sød sms fra Karina, den sagnomspundne bitre, klagende nabo, der får familien Krumborgs underbo til at ligne moder Theresa iført sælluffer og spændetrøje. Det hele var så godt. Men nu skulle der sateme piskes en stemning op! Hvem har ormen?! Opgiv dig selv, gøgeunge! Lad Finn blotlægge den skamfulde Trojanske Hest! Til helvede med sanitet og vedstå dit kollegiemysteri, 1813! Og med frygt kan alumner høre Gårdens Gestapo kridte sko og anoskop ude på gangen.

"Denne mulighed for ekstra løssluppenhed skulle ikke undslippe os!"

Således ramler vi ind i efterårets revyfest, hvor ormen blev et let offer i mange sketches. Men i modsætning til blikstilheden i Den Røde Gård havde der tilsvarende gennem længere tid raset storme over Middelhavet, dette med døden til følge for talrige bådflugtninge. Europa befinder sig i en tilstand af 'flygtningekrise'. Skvulp fra havet uden for de høje, trygge mure øser

sine historier om kvoter, grænsekontroller, pigtrådshegn, motorvejsprocessioner, EU-regulativer, flygtningelejre og skræmmekampagner. Sandelig en passende tid at forholde sig til omverdenens trængsler over et minuts stilhed og at råbe vagt i gevær for den danske, europæiske, internationale borger. Så meget desto mere (u) passende at holde revyfest med flygtningetema, med et Queer-feministisk twist vel at bemærke, hvilket fulgte i kølvandet på, at det cis-kønnede, hvide, heteroseksuelle Triumvirat havde overladt den tematiske styring til to lige dele kyndige og højlydte spydspidser for Queer-feminismen indengårds - et tematisk twist, der skulle hjemsoge testosterontrioen langt ind i efterfølgende semester.

(Jes 43:19)

Dog inden efterårets vind overhovedet havde nået at slippe sit voldsomme tag i Frk. Lind, var hun vidne til endog flere omvæltninger inden for De Røde Mure: Højborgen Regensen, i 400 år hjemsted for varme hjerter, men evigt kolde stuer. Dette blev der imidlertid gjort en ende på, da vi endelig kunne gøre os fri af længere tids stillads og høste frugten af det ansigtsløft, Regensens vinduespartier fik foretaget. Uvant varme værelser bag et ekstra lag termovinduer blev lifligt krydret med glarmester-lingo via alle-mailen af Lasse Christiansen, Alexandra O'Sullivan,

Astrid Rasch, Mikkel Bjørn og Regitze Wandsøe, der havde muliggjort foretaget gennem et omfattende fondsarbejde. Dette blev behørigt fejret med en reception akkompagneret af korisk skønsang i Store Sal, hvilket for første gang ikke blev overdøvet af lyden af kuldeskælvende knæ. Mange hjertelige tak til disse regensianere, der ved deres istandsatte drivhuseffekt har opvarmet Havet for os!

Sandelig er Regensen havet, vi lever i, mens vi kigger mod de dødes kyster forude. En anden, der dog kiggede mod disse kyster, mere bogstaveligt og brutalt, var den tidligere regensianer Erland Kolding Nielsen, forhenværende direktør for Det Kongelige Bibliotek. Blot én måned før han forlod verden, bevægede han Gårø ungdomssind med en fantastisk slåbrok med gode historier fra hele hans lødige og særdeles arbejdsomme liv.

Og apropos flid blev et helt nyt initiativ iværksat i løbet af efteråret, nemlig fællesmadklubber for hele Regensen. På skift gik køkkenerne sammen to og to for at kokkerere til de altid sultne regensianere, der frådende kastede sig over retterne, og sammen – på en underligt ædruelig måde – sad i Store Sal og nød maden på nogle ellers ganske almindelige tirsdage. Den sidste madklub i semesteret blev afholdt af Lykkensgang og provstefamilien!

(GoT 3:6) – Kaos er ikke en faldgrube, kaos er en stige

Sandelig var vinteren kommet, og endelig blev det jul. Og julen er hyggetid. Men det var også tiden, hvor vi måtte undvære vor kære provstefamilie, som var rejst Down Under for at fejre jul med blodsbeslægtet familie, og denne mulighed for ekstra løssluppenhed skulle ikke undslippe os! Juleballet blev det vildeste gilde i umindelige tider! Imellem de gode sjoflinger holdt den gode Viceprovst Poul Ejner Lauridsen en formidabel tale, om hvordan Den Røde Gård havde taget imod ham som en lækker livsmode, mens Provsten blev fremstillet som en lettere klistret type. Klokkerne havde også lagt gaver under træet, selvfølgelig, i form af den allerlængste klokkertale til dato, vel at mærke efter Klokker Oskar havde tømt en hel flaske portvin på talerstolen, naturligvis under gruppepres ved et bragende bifald. Og der var endda flere esser i ærmet: En ekstra, hemmelig midnatsgæst – nu da provstebørnene var ude – ingen ringere end Danmarksmeesteren i mandestrip forsødede aftenen med sin olieglinsende, smidige dans for viceprovsten! Derefter udbrød festen, hvor salen stadig emmede af nervøs velour og flødeskum, med det største øl- og sprutsalg, så langt vores regnskaber rækker tilbage, hjulpet godt på vej af gæster fra Elers og Valkendorf, der allernådigst havde fået lov at deltage i de senere festligheder.

Vinterens komme melder desværre også om den snarlige overgang fra et rige til et andet; men før vi forlod posten, måtte vi holde Regensens fælles nytårskur i hævd. Hvert år plejer provstefamilien nemlig at åbne deres dør kl 00.05 for alle

gårræ regensianere og servere et stort glas champagne. Dette er en skøn tradition, der på en gang giver et pusterum fra den fest, man nu er til med sin andre uden-gårdsbekendtskaber, og samtidig giver muligheden for at samles som regensianere og som venner, der ønsker hinanden godt nytår. I år var Provsten jo løbet fra sit ansvar, så selvfølgelig måtte Triumviratet værne om den gode tradition. Derfor blev der afholdt en hjertelig nytårskur, der emmede af regensiel feststemning, hvor “Regensen Er Havet For Os” m.fl. blev skrålet kl. 00 i Biblioteket.

Hermed tak for det semester og Skål!

Regnsen fotograferet fra drone.
Fotograf: Anja Byriel Kronborg

Den stjalne Klokke

–beretning fra det 324. klokkerat, foråret 2017

Af Frederik Langkjær (2014-, PIP)

og Thomas Søndergaard Eriksen (2015-, Tilia)

Der herskede et underligt vakuum den aften. Som om alle vidste, hvad der manglede, men alligevel mere eller mindre ubevidst ignorerede det. Måske eksisterede vakuummet kun i mit hoved, fordi jeg havde tænkt så meget over at blive klokker. På trods af alle overvejelserne havde jeg besluttet mig for at lade være, men på selve aftenen krøb idéen lige så stille tilbage i mit hoved. Måske på grund af vakuummet, måske på grund af den romantiske idé om at yde den ypperste indsats for det sted, der havde givet mig så meget. Godt hjulpet på vej af adskillige øl og white russians, naturligvis. Jeg flyttede mig fra Tillas fest ind på mit Juntaværelse for at genoverveje situationen. Ingen havde været forbi festen og bebudet deres intention om at stille op som klokker. Skulle jeg alligevel gøre det? Jeg rådførte mig med min kæreste, men vi havde ikke snakket mere end et par minutter, før det bankede på. I døren stod de tre (!) afgående klokkere. Med deres indsigt i mit forfængelige

"Aldrig har så mange kåde unge mennesker fejret et gammelt tilpisset lindetræ i Kongens København"

sind kælede de for mit ego i en sådan grad, at det var både skamfuldt og vulgært. Frederik Langkjær var klar til at stille op sammen med mig, og han havde været øverst på min liste over, hvem jeg ville stille op med. Disse omstændigheder taget i betragtning, skulle jeg ikke bruge meget overtalelse til at ombestemme mig. Tiden i Store

Sal husker jeg som tåget og nervøs. Midt i larmen bliver der forsigtigt råbt til klokkevalg, og vi tøver. Et par øjeblikke går, uden nogen tager affære. Så går et andet handlekraftigt kandidatpar op. Vi kigger hinanden i øjnene. "Hvis vi skal stille op til det skidt, skal vi fandeme råbes ordenligt op!" Vi går langsomt op mod de borde, der agerer podium og talerstol for dem, der tungt vil påtage sig ansvaret for den røde gård, i dette skønne fuldemandsdemokrati. Vi har ikke brug for en lang salgstale: "Ikke så meget pis", råber Frederik. Vi er klar til at tage ansvaret. Vi vinder en overbevisende sejr og "stjæler" klokken fra de afgående klokkere.

Den stjalne klokke vol. 2

Med et sandt powerhouse af nye regensianere var Store Sal blevet klar til at danne ramme om indflytterfesten d. 18. marts. Allerede få minutter inde i velkomstdrin-

Klokker Frederik Langkjær og
Provsten drøfter Lindens ve og vel.
Fotograf: Alexander Loklindt

ken – som bestod af den mest danske udgave af et tequialshot: flæskesvær, Gam-mel Dansk og citronmåne – blev klokken stjålet af Gamletyven for første gang. Det satte dog langtfra en dæmper på festen. Med væggene beklædt fra bund til top med sorte sække, en dyb bas, svævende røde og blå farver, der sammen med en disko-kugle gav loftet et skær af åben nattehimmel, og et pulserende stroboskopllys, blev dørene til Store Sal åbnet til stor fryd for de spændte regensianere, der med det samme tog temaet 'Vi maler Berghain rød' til sig. Ekstasen lod til at indfinde sig allerede inden for det første minut hos de mest feststemte regensianere, der med det samme virkede til at svæve et sted mellem Rundetårn og nattehimlen. Med røven bar åbnede Frederik den første klokkertale, hvis omdrejningspunkt var Regensens socialitet og regensdemokratiet. Vi lod de nye indflyttere forstå, at der ikke ville gå længe før de var klar over, hvad regensianerne mente, når 'Pontifex svinger med svinet oppe på Admiralitetet' og 'at det måtte være ulideligt at bo sammen med en gris på det lille grisserat', samtidig med at vi prædikede: 'Regensen er det, vi gør Regensen til'. Vi måtte sande, at den (alkohol)fyldte Store Sal er et krævende pub-

likum, der impulsivt giver sin mening til kende om enhver tilnærmelsesvis selvfed linje i klokkertalen. Men som en underfundig og kærlig kombination af hyldest og opsang virkede klokkertalen trods alt også indimellem beroligende på publikum - dog kun for at resultere i stående klapsalver og højroastede skål ved lyden af, at 'Regensen skaber rammen for at leve drømmen, men det er vores opgave at skabe den'.

Den stjalne klokke vol. 3

Den 12. maj - Frk. Linds fødselsdag - var dagen, hvor den traditionsrige Lindefrokost skulle afholdes. Fødselsdagen faldt i år på en fredag: St. Bededag. Nu skulle det vise sig, om det var de kristne eller de regensielle højtider, der lå regensianerne hjerter nærmest. Men der var aldrig nogen tvivl i den sag. 144 deltagere. Aldrig har så mange kåde unge mennesker fejret et gammelt tilpisset lindetræ i Kongens København - et lindetræ, der i år så så dødt og golddt ud, at man aldrig skulle tro, det ville blomstre igen. Det var et fantastisk traktament, sikke et sold. Sjøflingerne havde ekstraordinært højt niveau. Hof og Skrap havde købt fezzes til hele selskabet med en hilsen til PIP. Ping hilste beboerne på Lykkens gang, deres højlydte sex, madtyveri og skuffende behandling af en indflytter. Tre muser sang trestemmig skønsang. Og sidst men ikke mindst opstod spontan musiceren (læs: jam) på toppen af fede Romeos balkon til glæde for hele selskabet.

Men forinden var det uundgåelige sket: dersom vi just havde forhandlet os til klokken generhvervelse fra Gamle, stjal Konvencio klokken på uhæderlig vis, mens jeg (Frederik) under embedsmedfør af Musikdirektør spillede op til Claus Dahls evergreen "Den vej til Klokkerat".

Uden klokke, men i højt humør, blev Rundetårn stormet. Stormet er måske så meget sagt, taget i betragtning at Rundetårn i år havde udvidet åbningstiderne, hvorfor der stadig var fyldt med forvirrede turister og andet underlødigt krav. Når det er sagt, var niveauet igen højt. Aldrig har vi hørt så mange forskellige viser blive sunget fra Rundetårns top og heller ej så længe.

Men klimaks var ikke nået endnu, for først under heftig vandkamp og tumult skulle det blive dramatisk. Afrim Iljazi havde været i karambolage med brostenene og erhvervet sig et ordentligt kødsår på højre balle. Med assistance fra ikke mindre end fire mere eller mindre beduggede stud. med.'ere lykkedes det dog at lappe Afrim sammen med seks sting nede i Trekroner. Men dramatikken var endnu ikke ovre, for inde i den anden afdeling af Trekroner faldt en anden kriger: mig (Frederik), der slog hovedet mod fliserne, albuen mod glasskår og kortvarigt mistede bevidstheden. Derfor må beretningen fra årets Lindefrokost også ligeså stille stoppe her, da resten af festen fortaber sig i tågerne.

Den stjålne klokke vol. 4

Op mod Lindeballet havde vi en klar ambition om at sammensætte den mest overdådige menu, Regensen endnu har set. Med Babettes gæstebud in mente blev der dekadent købt cognac, rom, trøfler, vagtler og foie gras ind for tusindvis af kroner, mens vi grublede over, hvordan vi skulle generhverve os klokken. Dagen kom uden den endnu var kommet i vores besiddelse, og Konvencio spillede fortsat kostbare. Først i aller sidste øjeblik måtte vi kalde deres bluff – da de ikke havde givet os en fair chance for at få klokken tilbage, havde de ikke nerverne til at holde på den, når det virkelig gjaldt; mod lovning om at Konvencio måtte bruge klokken til en sjofling, fik vi den igen. For tredje gang ringede vi stolt ind til et storslået sold. Blinis demidorf, caille en sarcophage (vagtler proppet med trøfler og foie gras), baba au rum (rom-kage) og så meget øl og vin, som kan glide ned i ganen. Det var i sandhed et overflødighedshorn, et slaraffenland, landet af mælk og honning.

Men ak, lykken varer ikke evigt. Knap havde vi sat os til bords, før vi var ved at kløjes i vores kaviar, da Gamletyven på ny tiltuskede sig klokken lige for næsen af os. I øvrigt til enorm frustration for Konvencio – men det var jo deres sag.

Vores sidste regensfest som klokkere skulle dog ikke forstyrres af dette mindre uheld. Med et utal af eks-klokkere, som oplevede deres sidste regensfest, blev der fra begyndelsen slået en lettere sentimental stemning an. Den blev da også hjulpet godt på vej af eks-klokker Rasmus Jakslund, der til lejligheden havde skrevet en henrivende hyldest til Regensen på melodien ‘Er lyset for de lærde blot?’, og af Provsten selv, hvis tale omhandlede netop dette frafald af eks-klokkere. Det var dog i høj grad en indflytter, der stjal showet, da Johanne Guttmann med sin smukke røst gjorde mig (Thomas), der også fejrede sin sidste regensfest, rørt til tårer med den sjove og rørende ‘Mit yndlingsklokkerat’ skrevet over ‘Kærlighed’ fra Krummerne. For denne modtog hun kæmpe applaus fra Store Sal.

Vi skulle også selv give et bidrag med vores sidste klokkertale, som igen forsøgte at balancere mellem opsang til og hyldest af Regensen. Denne gang var omdrejningspunktet fremdrift, udskiftning og traditioner. Står Regensen midt i en brydningstid, hvor præstationssamfundet trænger sig på i en sådan grad, at regensianerne har for travlt med studeren, karakterer og cv-rytteri, at de dels ikke har tid til at værne om Regensens traditioner, dels bliver skiftet så hurtigt ud, at de ikke har mulighed for at overlevere traditionerne? Vi fandt ingen konklusion, men en smule trøst, for kigger man tilbage i historien, er det langt fra første gang, man finder sådanne bekymringer. På den måde er alting stadig ved det gamle.

Som sjoffingerne stille og roligt tog brodden af de mest rørstrømske undertoner i salen, var der igen lagt op til vild leg. Med et regensielt rekordindtag af alkohol (i hvert fald ifølge de digitale optegnelser), i hvilket klokkerne tog stor del, står mange af de mørke nattetimer hen i det uvisse. Men sikkert er det i hvert fald, at festen ikke var lukket, da det igen var blevet lyst dagen efter.

(Lol) og åndsliv

Sidst men ikke mindst skal det også bemærkes, at semestret ikke kun er gået med tant og fjas, men også har budt på eftertænksomhed, inspiration og diskussion. Vi startede således hurtigt ud med en slåbrok ved kunstneren Claus Carstensen. Frem-mødet var ikke overvældende, men det mærkede ikke Carstensen, der på klingende Sønderjysk, gav den hele armen og fortalte om sin udstilling: "What's Left? (Is Republican Paint) Nine Sisters". Carstensen er en meget humoristisk og belæst kunstner, og han havde derfor også mange anekdoter knyttet til udstillingen. Blandt andet forklarede han udstillingens titels betydning. Carstensen havde en dag mødt direktøren for Aros, der uden hans vidende, havde aftalt med hans gallerist, at han skulle lave en udstilling på Aros. Carstensen spurgte videre ind til sagen og fandt hurtigt ud af, hvorfor direktøren havde været interesseret i netop hans kunst: "Han vidste godt, at jeg (Carstensen) er én af de eneste, der har så mange værker stående, at jeg kan fylde de rum ud". Deraf titlens første del: What's left? Med andre ord: Hvad havde Carstensen stående på lager? Dernæst fandt Carstensen ud af, at Dronning Margrethe tidligere havde haft en udstilling i de samme lokaler. Og hvis der er noget Carstensen ikke er, er det royalist. Deraf: (Is Republican Paint). Endelig havde Carstensen engang fået at vide af én af sine kollegaer, at han var den største

"Uden klokke, men i højt humør, blev Rundetårn stormet"

danske, feministiske kunster, og i og med han skulle udstille i ni rum, skulle titlens slutning "ikke være yo bro Nine Brothers, men Nine Sisters".

Efter den første slåbrok holdt vi lidt igen, da vi også skulle afholde det stort opslåede Regensens Symposium med gæster som Loïc Wacquant, Margrethe Vestager, Nina Lykke,

Kathrine Richardson og mange flere - en form for kæmpeslåbrok. Og symposiet var en stor succes med et hav af spændende oplæg om, hvordan der ikke findes nogle ghettoer i Vesten, hvordan machine learning måske i fremtiden vil gøre computere i stand til at lære sig selv nyt, hvordan samfundet bør være mere pluralistisk og omfavne alle former for seksualiteter, køn og hudfarver, hvordan arbejdsmarkedet er indrettet til et landsbrugssamfund og ikke et industrisamfund, hvordan der er behov for at mobilisere ungdommen for at forbedre og opretholde EU, hvordan vi har behov for at gentænke økonomisk teori for at kunne tage klimaforandringer seriøst og så videre og så videre. Det var minsandten en weekend, hvor lol og åndsliv gik op i en større enhed, og Regensen viste sig fra sin bedste side. Siden har vi ikke fået holdt en slåbrok, da vi fik afbud fra Kenneth Kristensen Berth (DF), som i stedet vil komme på besøg lige inden GF. En slåbrok arrangeret med ambitionen om at slå et lille hul i Regensens ekkokammer og skabe en større gensidig forståelse fremfor uenighed.

Klokke Frederik og Thomas til Lindebøl.
Fotograf: Alexander Lokindt

Regensens Symposion: en humlebi

Af Frederik Langkjær (2014-, PIP) og Melih Erdem (2014-, Tilia)

Set i bakspejlet kan Regensens Symposion sammenlignes med en humlebi – det stadig er ufatteligt, hvordan det kunne blive så stor en succes. I foråret 2016 satte en flok ambitiøse og håbefulde regensianere sig sammen på 1. riges køkken for at udtænke et koncept for en vidensfestival på Regensen. Kollegiet manglede et arrangement, der kunne profilere stedet udadtil og samtidig sætte fokus på Regensens DNA: LoL og åndsliv. Det skulle afholdes d. 22. og 23. april 2017, og det skulle bære overskriften "Fremtiden". De stillede derfor et bevillingsforslag til Store Regensrådsmøde i september, hvormed de ansøgte om Kollegietsamvirkets 40.000 kr. øremærket "intern kultur" - 33.500 kr. blev bevilliget. Nu var der ingen vej tilbage; noget var der nødt til at ske. Der blev derfor indkaldt til et opfølgende møde vedrørende midlernes brug; men der skete det mærkværdige, at ud af de oprindelige forslagsstillere og initiativtagere mødte kun to op, og det var endda to ældre regensianere, som levede på deres sidste dage. De resterende fremmødte var endnu ubeskrevne blade i projektets historie, og de vidste dybest set hverken op eller ned. Der var dog nogle i forsamlingen, der indvilligede i at benytte sig af deres kontakter og ligeså stille startede arbejdet med at opsøge talere til det arrangement, ingen af dem endnu vidste, hvad skulle blive til.

Strategien for det indledende arbejde var at prøve heldet og undersøge muligheden for at booke nogle af de største stjerner inden for academia som hovedtalere til arrangementet. Der blev skrevet e-mails i hobevis til navne som Judith Butler, Axel Honneth, Slavoj Žižek, Roger Penrose, Paul Crutzen, Thomas Piketty, for bare at nævne nogle stykker. Der gik dog ikke længe, før Frederik Langkjær fik et positivt svar fra professor i sociologi og én af verdens førende ghetto-forskere, Loïc Wacquant fra UC Berkeley. Nu var point of no return for alvor nået – som minimum skulle der laves et endagsarrangement. Herfra gik udviklingen imidlertid i stå. Tiden gik, og der blev stadig sendt mails, men forgæves. Flere og flere sprang fra, og til sidst sad vi, Frederik og Melih, alene tilbage med projektet.

Undervejs i den indledende idéudvikling var muligheden for en blokstruktur med undertemaer under "Fremtiden" blevet luftet. Frederik besluttede derfor en dag at skrive en alle-mail med bønner om, at nogle ville engagere sig i projektet – et engagement, der kunne koncentrere sig om nogle af de tidligere foreslåede undertemaer: feminisme, kunstig intelligens, fremtidens byer, fremtidens Europa og antropocæn. Bønnerne blev hørt, og nye kræfter meldte sig under fanerne. Astrid Otkjær viste interesse i temaet "feminisme", mens Clara Bendtsen viste interesse i temaet "fremtidens Europa". Fra da af var en styregruppe konsolideret med en forholdsvis ny, men fast struktur for vidensfestivalen.

Tiden fra november 2016 til februar 2017 gik i fuld gallop. Fra at have en håndfuld bekræftede talere, fik vi en 30-40 stykker. Alt lige fra forskere over aktivister til intellektuelle, døde regensianere. Alle bød ind med forskellige formater: talks, paneldebatter, workshops m.m. Og ikke kun talerne var på plads, men også finanserne, der blev sikret gennem fundraising hos fonde og fagforeninger. Sidst men ikke mindst var styregruppen vokset og talte nu også Amalie Otkjær, der især bidrog til feminismen-delen og Amalie Holtegaard, der tog styringen på projektets visuelle udtryk og hjemmesideadministration. Fra og med primo februar kunne styregruppen se lyset for enden. Regensens Symposion var blevet født – det ville blive til noget. Februar gik med forberedelser og projektet nåede dag for dag nye højder med vanvittige indskud og påfund fra styregruppens side. Nu var programmet på plads, men det var ikke nok. Der skulle også gæster til, og man kunne da også udvide konceptet. Der blev lavet facebook-kampagner, hængt stort banner ud fra Store Sal, inviteret food-trucks og kaffebar til gården. Der blev arrangeret talks med døde regensianere i biblioteket, pop-ups med levende regensianere på værelserne og hyret DJ til lounge om aftenen.

Weekenden for Regensens Symposion oprandt. Der var ca. 700-800 besøgende, overskud i baren, solskin i gården (i hvert fald noget af tiden), god stemning, flot opbud til de forskellige programpunkter, kort sagt: tilfredshed over hele linjen. Op til og i løbet af weekenden var mange regensianere aktiverede for at arrangementet kunne forløbe så smidigt som muligt. Det var en holdindsats, der på mange måder muliggjorde det, ingen af os nogensinde ville have forestillet os kunne blive til noget blot et halvt år forinden. Og således viste regensianere, hvordan det meste kan lade sig gøre, så længe man bakker op om hinanden og løfter i flok.

Sommerudflugten til Carlsberg d. 20. maj 2017

Af Mathias Esmann (2011-2014, Konvencio)

Årets sommerudflugt gik til Carlsbergbryggerierne i Valby, i dag et museum over familien Jacobsens bidrag til dansk industrihistorie, bryggerkunst og samfundet i al almindelighed – alle dele med lange bånd til Regensen, naturligvis. Carlsbergs ølkuske er faste gæster til Lindefrokosten, og helt op i 90'erne blev Regensens klokkere (vist nok) inviteret til Carlsbergs julefrokost. Foreningerne Hof – hvis navn jo netop udspringer af kærlighed til bryggeriets hofprodukt – og Gamle blev omvendt inviteret til julefrokost i mange år på Carlsberg. Nybyggerier var skudt op om ørerne på os, og vi havde en klar fornemmelse af, at vi så nogle af de hengemte dele af bryggeriet kort før deres endelige lukketid.

Regensianerne – døde som levende – mødte talstærkt op og havde taget mange skønne ledsagere med. Vi var bænket flere end 50 til en smørbrødstallerken og en times øl ad libitum. Der var bred enighed om, at sådan en optakt ville forbedre enhver sommerudflugt og burde gøres til tradition. Carlsberg havde kaldt den drevne Bjarne Maurer tilbage fra sin pension for at vise os rundt. Det blev vi glade for. Bjarne havde arbejdet i Carlsberg mere end 20 år og kendte bryggeriet fra kælder til kvist – bogstaveligt talt. Han formåede også at få sat de regensielle lattermuskler i gang med anekdoter om københavnernes ihærdighed med at brygge og drikke øl. For eksempel var en arbejderblokade engang blev brudt af en ambulance, der kørte tom ind på bryggeriet og vendte tilbage – meget sagte – ladet med øl.

Vi kom omkring arbejderboligerne, staldene og I.C. Jacobsens statelige hjem, men det var turen ned kældrene, der blev turens højdepunkt. Inden vi fik set os om, stillede vores kære formand Troels C. Petersen sig op på en ølkasse og berettede om sit sidste besøg dernede. I sine unge studenterdage var han og nogle kammer-sjunker blevet inviteret ned i det dengang toldfrie område. Carlsberg var hjemstedet for eksperimenter med at udvikle nye øl. Troels og hans venner havde fået fribillet

"Troels havde med egne ord befundet sig i Aladdins hule, og han havde befundet sig godt"

til at smage på varerne i disse enorme, legendariske kældre, der var stuvet til med gamle årgange af brygeksp eksperimenter. Detaljerne var blevet lidt slørede som aftenen var skredet frem, men Troels havde med egne ord befundet sig i Aladdins hule, og han havde befundet sig godt.

Vi gik videre ind i Koldkrigsrummet. Dette var en tidligere hemmelig varslingscentral, brugt af flyspottere under den kolde krig. Her var der rig mulighed for at agere strateg og brygge planer for Regensiansersamfundets videre udvikling.

Kældrene har i årenes løb gemt mange andre sager, bl.a. er antikke ølvogne dukket frem bag uendelige stabler af ølkasser. Tiderne var dog skiftet, og det vidt forgrenede netværk med hemmelige rum hørte fortiden til. Eller det forsøgte Bjarne i hvert fald at bilde os ind. Således opløftet og oplyst var det tid til sang og portvin. De øvrige besøgende på Carlsberg kunne nyde lyden af Gamles sange skrevet til deres julefrokoster derude i 70'erne. Samtidig blev gavekampagnen lanceret og støttet af mangt en glad regensianer.

Besøg i Luftmeldekorpsets hemmelige rum
til observation af fly under den Kolde Krig.
Fotograf: Mathias Esmann

Regensens Business Network

Af Camilla Kring (2000-2005, Signo)

Der bor mange ambitiøse mennesker på Regensen, og vi tager alle vores eget tværfaglige netværk med os, når vi ”dør”. Men hvordan kan vi forbinde de små regensnetværk på tværs af generationer? Velkommen til Regensens Business Network. Vi er et erhvervsnetværk for regensianere. Vi holder to arrangementer om året, og arrangementerne holdes på regensianeres arbejdspladser. Der vil være spændende foredrag, mad og drikke og en masse mulighed for at netværke med andre regensianere. Det er gratis at deltage i netværksmøderne.

Regensianer Nicolai Dyhr var vært for det første møde i Regensens Business Network, som fandt sted i Horten torsdag den 31. august 2017. Vi var 43 regensianer, levende og døde, på tværs af generationer, som deltog.

Vi havde inviteret to foredragsholdere til at inspirere os. Første foredragsholdere var ph.d., ledelsesforsker og forfatter Helle Hein. Under overskriften ”Hvad motiverer dig?” fortalte Helle om de fire arketyper: Primadonnaen, den introverte præstationstripper, den ekstroverte præstationstripper og pragmatikeren. Ens arketype beskriver ens primære drivkraft. Det, der er forbundet med den stærkeste form for motivation, man kan opleve. Det, der giver én det stærkeste kick. Du kan læse mere om arketyperne på www.hellehein.dk.

Aftenens anden foredragsholder var netværksekspert Mark Patterson fra Network Academy, som fortalte om 14 succesfaktorer, der afgør, om virksomheder og personer lykkes med at skabe kritiske relationer:

Stort fremmøde til første arrangement
i Regensens Business Network.
Fotograf: Camilla Kring

1. Vurder effekten af netværk på bundlinjen. Vi diskuterede os frem til, at cirka 80 procent af bundlinjen i vores respektive organisationer afhang af evnen til at skabe gode personlige relationer.
2. Visualiser dit netværk. Mark kom med en oversigt over samtlige byer på Island og sagde, at listen over byerne først gav mening, når man havde et kort over Island.
3. Målsætning med netværket. Hvad vil du opnå?
4. Timing.
5. Etabler en struktur designet til vækst. Et net er en struktur. Vi skulle tænke på at komme ud i et langt større område eks. på tværs af lande og fagligheder.
6. Gå efter den dynamiske effekt. Hvem kender de mennesker, som vi netværker med?
7. Gå via knudepunkter. Knudepunkter er hjertet i netværket. Et knudepunkt er et menneske, som kender mange mennesker i alle mulige retninger.
8. Fokuser på svage relationer = mennesker du ikke kender så godt. De nye kunder kommer ofte gennem nye kunder.
9. Dyrk diversiteten. Opsøg rum med forskellighed.
10. Stop selling. Start networking.
11. Personal branding. Vi skal give netværket noget at tale om.
12. BIG talk. I modsætning til den danske smalltalk, hvor man taler om vejret.
13. Be likeable.
14. Skab vækst for netværket.

Afslutningsvis fortalte Mark, at Regensens Business Network havde de bedste forudsætninger for at blive et succesfuldt netværk. Vi er nemlig sammensat på tværs af generationer, fagligheder etc.

Herudover havde Horten sponseret vinsmagning med Søren fra Kjær Sommerfeldt samt lækker mad.

Næste møde i Regensens Business Network bliver i foråret 2018. Vi har en lukket gruppe på Facebook ”Regensens Business Network”, som du er velkommen til at blive medlem af. Vi annoncerer selvfølgelig også de kommende møder i Regensens Business Network via direkte mails.

Den (u)endelige historie – om bogen 'Regensen – bag de teglrøde mure'

Af Rikke Garfield Lagersted-Olsen

(2006-2011, Skrap) og

Josefine Albris (2008-2012, Tilia)

Når man nærmer sig regensdøden og ens udflytning presser sig på som en realitet, sker der flere forskellige ting. På den ene side åbner man sig op for det nye liv og den på sin vis gamle verden, man skal tilbage til. På den anden side klamrer man sig til den trygge, gamle Regens.

Ideen om at skrive en bog om Regensen blev født netop i dette stadie af regenslivet.

Vi var et par stykker, som boede dør om dør på Regensens 1. Gang, og som bl.a. havde været med til at igangsætte arbejdet med at samle alle Regensens arkivalier i et egentligt arkiv i det gamle Ligbærerrum. Vi havde i den forbindelse fået et indblik i det skatkammer af især historiske fotografier, der dokumenterede en række historier fra det 20. århundrede, som endnu ingen publikation havde samlet. Lige dér, i køkkenet på 1. Gang i efteråret 2011 blev vi enige om, at dette materiale ikke skulle have lov til blive gemt og glemt.

Unge kvinder søger velvilligt forlag!

Vejen fra idé til den dag i efteråret 2017, hvor vi endelig kunne samles og skåle over den realiserede bog, skulle vise sig at blive længere, end vi havde forestillet os. Naive og grønne ud i bogredaktion, som vi var, lagde vi en snæver tidsplan på 2-3 år, som vi troede var realistisk. Men vi blev klogere!

Vores første træk blev at finde et forlag, og efter et års magesøgning fandt vi det historisk set mest oplagte match: Nyt Nordisk Forlag – Arnold Busck. Naboskabet mellem Regensen og Arnold Busck har lange rødder, og siden bogladens stiftelse i 1896 (dengang under et andet navn) fik regensianerne yderst favorable vilkår, men også evigt voksende – og til tider eftergivne – bogkøbskreditter. Stifteren Arnold Busck viste stor interesse for regensianerne og forblev ikke blot leverandør af bøger. Forlaget Nyt Nordisk udgav og afsatte mange af de åndsprodukter, regensianerne frembragte igennem tiden. I 1941 udnævntes Arnold Busck til ordinært medlem af Regensiansersamfundet som den første ikke-regensianer nogensinde.

På nutidens Nyt Nordisk Forlag fandt vi en forlægger, Joakim Werner, som bakkede os op fra den spæde begyndelse til den sidste røde pen. Da vi i juni 2016

modtog beskeden om, at Nyt Nordisk Forlag var blevet opkøbt af Gyldendal, var vi så heldige, at hele projektet inklusiv forlægger fulgte med til Gyldendal.

Den svære finansieringsopgave

I arbejdet med at etablere Regensens arkiv var vi flere gange stødt på navnet John Idorn. John Idorn (f. 1933) boede på Regensen i midten af 1950'erne og blev efterfølgende en velrenommeret sportsjournalist, der blandt andet modtog hæder i OL-sammenhænge og udgav sportshistoriske bøger. I sit regensliv spillede han en særlig rolle som regensfotograf, og især i sit efterliv arbejdede han for at udbrede kendskabet til Regensens historie. Han redigerede Regensianersamfundets medlemsblad fra 1988 til 2001 og var formand for Regensianersamfundet i 1990'erne.

Ved sin død i 2004 testamenterede John Idorn et legat til Regensianersamfundet. Hans ønske var, at nogle regensianere skulle skrive en afhandling eller en bog om Regensens historie, og denne bog skulle blandt andet omhandle bygningshistorien, personlige historier, Regensens politiske betydning, islændinge og færingers på Regensen samt Kommunitetets historiske betydning.

Efter opbakning fra det samlede Regensianersamfund ved generalforsamlingen i 2015 fik vi i april 2016 tildelt Idorns testamenterede legat til bogprojektet. Ud over Idorns legat lykkedes det samtidig at få tildelt midler fra Toyota-fonden, Den Hielmstjerne-Rosencroneske Stiftelse samt Knud Højgaards Fond.

Med fondene i ryggen kunne det egentlige skrivearbejde begynde, forfatterne blev engageret og bogredaktionen voksede med Simon Langkjær og Emil Nørsgaard Munk. De skulle bl.a. være ansvarlige for at gennemgå og scanne den store billedsamling. Også størstedelen af Regensens plakatsamling blev taget ned fra vægge og ud af rammer for at blive sendt til affotografering og digitalisering hos en professionel fotograf. Mangen en aften i 2016 og 2017 blev brugt foran scanneren i det lille, støvede regensarkiv, og som afdøde regensianere blev vi efterhånden en naturlig del af arkivkasserne.

Opstarten og idéerne

Indholdsmæssigt var vi enige om, at bogen i modsætning til forgængere som C.E.F. Reinhardts Kommunitetet og Regensen – fra deres stiftelse indtil vore dage fra 1862, Søren Skouboes Sønner af den røde Gaard - Regensliv i det 19. Aarhundrede fra 1914 og senest Knud Fabricius' Regensen gennem hundrede Aar fra 1923-1925 ikke skulle være en monografi, skrevet af os alene. Bogen skulle have mange stemmer, helst fra forskellige generationer, og den måtte gerne afspejle skribenternes forskellige faglige baggrunde. Nogle af bogens forfattere havde vi allerede fra opstarten et godt øje til, mens andre stødte til projektet hen ad vejen.

Vi var fascinerede af arkivets historiske billedmateriale, men vi følte samtidig,

at den smukke, gamle gård fortjente at blive fremvist fra kælder til kvist i flotte farver. De moderne farvefotografier skulle tages af et ”fotografisk” blik, der kunne aflæse både arkitekturens detaljer og det samlede hele med æstetik og stemning for øje. Derfor var arkitekturfotografen Jens Lindhe en af de første, vi talte med. Han delte velvilligt ud af sine erfaringer og opildnede os til at fortsætte projektet, selvom han formentlig allerede på det tidspunkt vidste, at der ville gå flere år, før han rent faktisk blev kaldt ud med sit kamera.

Hvad skal vi så med det hele?

Resultatet, Regensen – bag de teglrøde mure, fortæller vigtige kapitler af regenshistorien, som ikke er blevet beskrevet sammenhængende før. Kvindernes indtog og kvindernes regenshistorie i det hele taget beskrives, kollegiets økonomiske deroute og formuens forsvinden beskrives, dannelsen af Kollegiesamvirket beskrives, regensianernes politiske engagement beskrives, den polyetniske regens beskrives med fokus på islændinges, grønlænderes og færingers særlige status og tiden under 2. verdenskrig beskrives. Derudover kommer bogen rundt om forskellige tematikker i regenslivet fra visesang og litteraturhistorie til kulturel evolution, ritualer og sjoflingskultur. Det har været en ledetråd for alle forfatterne at forankre eller perspektivere den lokalt orienterede regenstematik til livet og samfundet uden for Regensens mure. Bogen er tiltænkt alle os, der har et forhold til Regensen, men den er også værd at læse for alment nysgerrige og kulturhistorisk interesserede læsere. Et vigtigt bånd i skriveprocessen har været, at indforståetheder, både af sproglig, rituel og historisk karakter, skulle forklares, så bogen netop kunne læses af ikke-regensianere. Det har betydet mange spændende diskussioner af grænserne mellem regensiel indforståethed og almen viden.

I dette arbejde erfarede vi også, hvor lang en tradition Regensen rummer, men også hvor kort den kollektive hukommelse kan være, når alle maksimalt kan bo på kollegiet i fem år. Mange begivenheder virker genkendelige over tid, fordi ritualerne er med til at opretholde og gentage de historiske handlinger, mens andre begivenheder og begreber hurtigt glider ud af den fælles hukommelse. Regensen – bag de teglrøde mure er på den måde også et produkt af sin egen tid, set fra det sted, hvor vi står lige nu eller nærmere stod, mens vi selv boede på stedet. Bogens personlige erindringsbilleder giver til gengæld forskellige indtryk af, hvordan regenslivet er blevet levet helt konkret og hvordan regenslivet er blevet tolket forskelligt igennem det 20. århundrede.

Provsten fremviser den nye bog til
receptionen i Store Sal d. 21. september.
Fotograf: Mathias Esmann

Førerbunkeren

Af Sara Rosenstrøm (2008-2011, PIP)

Sort med hvide blokbogstaver hænger dørskiltet 'Førerbunkeren' en morgen over brevsprækken til provstefamiliens hjem. Det har hængt der lige siden.

Der er gået syv år og halvanden uge siden Stuart, Lill, Oscar og Amelia flyttede ind på Regensens 5. Gang. Regensianersamfundets udsendte og for længst afdøde reporter er igen på besøg, nu for at få en snak med provstefamilien om de sidste syv år på Regensen.

Det var ikke nemt at få aftalen på plads. Stuart skulle først have samling på tropperne, hvilket ikke var ligetil med to børn, nu på 15 og 18 år, der begge har skole, fritidsjob og egne aftaler. Samlet blev familien, og de bød oplagte på te og Lills hjemmebagte æblekage med creme fraiche.

Provstefamilien ligner sig selv, med undtagelse af Oscar og lillesøster Amelia. De er ikke længere børn, men unge voksne mennesker. Stuart og Lill har fået lidt flere grå hår, men når de entusiastisk fortæller om deres liv på gården, kan jeg udelukke, at det skyldes regensianerne.

"I never wanted to be provst"

Livet uden for Regensen trækker mere og mere i Oscar og Amelia, så forældrene har måttet vænne sig til, at de skal bookes til arrangementer. Det på trods har Oscar og Amelia har været med til næsten alle de store fester på gården, ligesom de er med, når provsteparret afholder provstete og embedsmandsmiddage. Stuart husker dog, at daværende X-mand Jeppe Eimose (nuværende redaktør for bladet her) frarådede børnene på dengang 8 og 11 år at deltage i familiens første indflytterfest med temaet Cirkus Tabu. Familiens venner fra Australien var på besøg og kunne passe børnene, imens Jokeren fra Batman og en ligeledes udklædt Lill festede med Penkova, sexforbrydere og andre ligesindede.

Regensfesterne er et familieprojekt. Når Stuart og Lil er værter, hjælper alle fire til med madlavning og tema. De samarbejder også om kostumer og aftaler, hvilke foreninger Oscar og Amelia skal sidde med hos. De er populære gæster, hvilket ses på Stuarts rodebunke med festinvitationer gennem årene, som han stolt viser frem. Til revyen har familien altid en sketch med. De er ikke på programmet, men det er blevet en sport blandt regensianerne at afkode tider i programmet for, hvornår der er plads til, at familien optræder. Sidst var temaet en selvparodi "I never wanted to be provst". Stuart fortæller indlevende, hvordan han i sketchen forpint og selvopofrende kæmper med at få familien til at deltage i livet på Regensen.

Livet på Regensen er blevet integreret hverdag for familien. De kan ikke forestille sig det anderledes. Lill uddyber: "Vi tager det indimellem op til evaluering,

om det stadig er godt for os. Synes vi, det er sjovt? Børnene kan ikke forestille sig at bo andre steder.” Stuart supplerer: ”Jeg spurgte engang Amelia: ’Synes du ikke, at det er lidt mærkeligt ift. dine venner, og hvordan de bor, at vi har det her mærkelige forhold, hvor vi skal dele tilværelsen med så mange unge?’. Amelia svarede: ’Jamen, sometimes I think it is strange that they don’t have a Regensen’.” Alle griner.

Fulde tanter spiller op til fest

Provstefamilien har udviklet deres eget koncept for embedsmandsmiddagene. Temafester, hvor alle er udklædte og deltager i rollespil og selskabslege orkestreret af klokkerne. Der har været indisk Slum Dog Millionær Jeopardy, Dronning Elisabeths 60 års jubilæum, Melodi Grand Prix tema, samme år som Emilia De Forrester vandt i Stockholm, og under slutrunden i EM fodbold i juni 2016 afsluttedes midt dagen med en højspændt straffesparkskonkurrence på provsteloftet.

Begge børns nonfirmation blev holdt som temafest. Til Oscars nonfirmation var fortællingen, at halvdelen af Oscars familie bor på den anden side af kloden, og forældrene ikke kunne tage sig sammen til at invitere. I stedet kom så embedsmændene som skaldede onkler og let berusede tanter. Oscar blev forkælet med et kæmpe tv fra elektronikskrot, en fortrukket tanke kom med en flaske sjat portvin, en tom Calem i fornem æske, litteratur og en samling af pin up girls. Familiemedlemmerne skulle hjælpe Oscar med at blive voksen igennem 12 coming of age ritualer – bl.a. tatovering, omskæring og som tolvte ritual blev lavet en dokumentarfilm, traileren ’Oscars aften’. Amelias nonformation var bygget op om rollespil og konkurrencer igennem alle 5. Gangs etager med start i vaskekælderen. På loftet lå en sminket død Amelia på billardbordet og skulle reddes fra djævlens. Temaet havde Oscar og Amelia vist glemmt, men det var noget med Odysséen blandet med HPV-vaccine.

Constructive chaos

Stuart er efter utallige fester stadig lige begejstret. Men hvad med Fremdriftsreformen, der skal presse de studerende til hurtigere at gøre studierne færdig. Har den ikke tappet de studerende for energi og festlyst? Stuarts svar er klart: ”Man kan mærke, at der er færre, der lever deres fulde fem år, så hvis vi havde statistikker, ville den gennemsnitlige regensiansers levetid nok være omkring tre et halvt år. Men det har på ingen måde medvirket til, at regenslivet har mistet batterikraften. Når vi træder ind i salen, er den stadig, den spænding, den begejstring og alle er klar med sjoflinger. Fremdriftsreformen har ikke påvirket fællesmængden af energi. Vi har aldrig oplevet en regensfest, som vi ikke glædede os til. Forskellen på festerne er, at de ikke er så forvirrende, som de var engang.” Alle nikker.

Provstinden uddyber: ”Ved sidste interview, der vidste vi ikke lige, hvor vi var landet.” Stuart indskyder: ”Vi vidste ikke en skid. Jeg oplevede vores første lindebal i juni 2010 som constructive chaos. Der var ingen struktur, der var massiv energi, og det var tilfældigt, hvem der bare tog mikrofonen. Nu kan vi mærke, at der er et vist mønster, og der er en vis kutyme, og der er ting, der skal ske på bestemte tidspunkter.

Lill tager igen ordet: ”Det er noget andet med en sjofling, når man kender konteksten. Da vi kom første gang, kunne vi ikke finde ud af, hvem der blev sjoflet, og hvorfor de blev sjoflet.” Stuart: ”Spontane mennesker, der rejste sig op og begyndte at synge og svine en stakkel til. Nu er vi meget mere ’plugged in’ til, hvad de snakker om. Sjovt nok, at vi har været med så længe. Nu nærmer vi os 50 fester, så jeg skal holde min 50. provstetale næste år.”

Street food og forsatsvinduer

Da Stuart og Lill flyttede ind varslede de flere arrangementer, der skulle åbne Regensen for det øvrige samfund, så kollegiet ikke lukker om sig selv. Det er sket. Lill og Stuart lister: ”Der har været en del aktiviteter: Copenhagen Opera Festival i 2014 med Romeo og Julie i gården, og senest i foråret havde vi et Regensens Symposium, en gratis vidensfestival en hel weekend med forelæsninger og foredrag. Gården var fyldt med street food. Vi har haft Steffen Brandt koncert i fællesskab med Studenterforeningen. Regensianerne finder i samråd med os på nye initiativer til arrangementer. Og de bliver ved med at overraske.” Lill og Stuarts fascination af regensianernes energi og velvilje er intakt, fra da de flyttede ind.

Regensianerne bruger ikke alle deres kræfter på arrangementer. En visionsgruppe regensianere arbejder frivilligt og systematisk på fondsansøgninger til store vedligeholdelsesprojekter på Regensen. Det gør de ud fra en strategi for fundraising, som Regensen har lagt i fællesskab med de små kollegier, i regi af Kollegiesamvirket. Kollegierne skal ikke spænde ben for hinanden, men forsøge at få det maksimale ud af ansøgningerne.

Det har været en succes takket være klokkerne og de frivillige regensianere, pointerer Stuart. Gennem de sidste syv år har Regensen fået 21 mio. kroner i projektstøtte. Bjørnegrotten er blevet mindre for som del af en omfattende fornyelse at gøre plads til køkkentårnet, der udvidede Kasernens køkkener. Også de øvrige køkkener er blevet istandsat. Der er kommet forsatsvinduer, så det ikke trækker på værelserne, og Store sal er sat i stand. Bæredygtighed, indeklima og miljø bliver medtænkt i alle projekterne, når den gamle fredede bygning bliver istandsat. Det næste store vedligeholdelsesprojekt, der skal ansøges 11-12 mio. kroner til, er et nyt stigesystem, der har med alt vand og rør at gøre. De nuværende er ved at være for gamle. ”Det er work in progress, der løbende sikrer, at stedet er værdigt for de mennesker, der flytter ind,” siger Stuart.

At kunne sande et “BÅDE” og et “OG”

– om Knud Hansen og den folkelige regensialisme

Af Simon Langkjær (2013-2017, Gamle)

Der kan nævnes flere gode grunde til, hvorfor man burde beskæftige sig med teologen, præsten og højskolemanden Knud Hansen (1898-1996). Med hans liv og med hans levned.

Første og fremmest var Knud Hansen (fremover KH) - på linje med blandt andre K.E. Løgstrup, Kaj Thanning, Jørgen Bukdahl, Hal Koch m.fl. – en af sin samtids store åndskæmper. Fra 1953 og frem til det skæbnesvangre år 1968 bestred han posten som forstander for højskolernes daværende flagskib, Askov Højskole. Og inden da var han både en del af det nyetablerede Tidehverv og “Det vestfynske konvent”, som siden hen skulle vise sig at blive to af de mest vægtige arbejdsfællesskaber inden for dansk teologi og kirkeliv i det 20. århundrede.

KH var en flittig skribent, forfatter og en drabelig debattør, der ofte blandede sig i den offentlige debat, og som helt frem til sin rigtige død (sic!) skrev hyldemeteris af bøger såvel som artikler om alt mellem himmel og jord. Alt lige fra emner som folkeliv, tidsånd, pædagogik, international og national politik til menneskesynet og det samfundskritiske potentiale særligt i Grundtvigs, Kierkegaards, Karl Marxs og den russiske forfatter Fjodor Dostojevskijs forfatterskaber udbredte han sig om.

KH var både begavet og beåndet. Men derudover var han også i sig selv en ganske særlig karakter med en interessant baggrund. Som hans biograf Hans Henningsen bemærker i bogen Knud Hansen - en legende i dansk åndsliv (2007), så tilhørte KH “den sidste generation, der voksede op, før verden blev moderne”. Som barn voksede KH op på landet i et gammel-grundtvigiansk sognemiljø, men han blev af den grund ikke gammeldags. Personlighedsmæssigt var Knud altid spøgeful, og dyrkede på sin egen tørre måde humoren og livsglæden.

Regensianeren Knud Hansen

Der er, altså, flere gode grunde til at beskæftige sig med KH. Men i denne korte artikel skal det hverken handle om hans personlighed, hans opvækst, hans omfattende teologisk-filosofiske forfatterskab eller hans position i dansk åndshistorie. Derimod skal det handle om regensianeren Knud Hansen og den rolle, som han må siges at have indtaget i Regensens historie. Eller, vel rettere sagt: Den rolle, som undertegnede påstår, han indtog på kollegiet i sin samtid. Rollen som fortaler for en folkelig regensialisme.

Begrebet, skal det understreges, er ikke KHs eget, men en til lejligheden påhittet betegnelse, som dækker over en personlig læsning af de eneste to sange fra

KHs hånd, som er overleveret til i dag. Første sang er den velkendte “Med sodet røde mure i den ludende by”, som står i Regensens Visebog. Og den anden er den mindre kendte elegi “Regensens Lind og Harald Bohr” – dedikeret til regensprovst, Harald Bohr – som blev trykt i Regensianersamfundet medlemsblad 1953, i anledning af Bohrs død.

Men inden vi når dertil, skal vi først begynde et helt andet sted. Nemlig hos Kaj Munk.

Kaj Munk og dennes heroiske regensialisme

Sat på spidsen er mit postulat, at KHs folkelige regensialisme kan og bør læses og forstås som modsætningen til den form for regensialisme – dyrkelsen af regensånden og det at være regensianer – som særligt Kaj Munk gjorde sig til forkynder af: Den heroiske regensialisme. Med andre ord kan KHs regensialisme altså også benævnes som en anti-munkiansk regensialisme.

Ligesom Kaj Munk boede KH på Regensen i starten af 1920'erne. I slutningen af tilbageblikket Den bondedreng fra Fyn. Kaleidoskipske barndoms- og ungdomserindringer (1979) fortæller KH selv, hvordan han som ganske ung student flyttede ind på Regensen omkring 1920 og boede på Den Røde Gård frem til, han fik sin embedseksamen i 1924. Hvorvidt KHs folkelige regensialisme var en direkte reaktion på Kaj Munk, er dog uvist, da han slutter sit tilbageblik ved indflytningen, og ingen andre steder – så vidt jeg ved – har omtalt sin tid på Regensen.

Hvor kommer da Kaj Munk ind i billedet? Jo, det gør han gennem den senere kritik Forkyndelsen i Kaj Munks Forfatterskab, som KH skrev og udgav i besættelsesåret 1942. I denne formulerer KH en psykologisk, æstetisk og moralsk læsning af hele Munks forfatterskab (der dog af og til godt kan fremstå som et direkte personangreb på den forhenværende medkollegianer).

Om Munks forfatterskab skriver KH opsummerende, at der i dette for ham at se er et tydeligt kunstnerisk program: “Det er det heroiske, der skal være hans [Munks, red.] digtnings indhold og forkyndelse. Den skal paa een gang forkynde det heroiske menneske og den heroiske stordaad og holde dem op imod tidens usseldom”. Problemet er imidlertid, at dette program aldrig bliver forløst i forfatterskabet.

I sine skuespil, romaner, digte og andre fortællinger hylder Munk heroen som

"Munk formåede ikke at leve op til sine egne fantasier, og måtte i stedet nøjes med at digte om den regensielle martyr"

en særlig mennesketype, der både er stærk og stolt, og som “i blind hensynsløshed styrer frem mod det maal, der er hans ideal, uden at regne med menneskeliv eller retfærdighed eller andre hensyn”. Men denne herodyrkelse ender ifølge KH aldrig med at blive andet end en pubertær farce, eller “blegsotig pubertetslyrik”, som han skriver. Dette skyldes bl.a., at Munk aldrig tør gøre alvor af sin tilbedelse, og fordi han som udgangspunkt egentlig har en ret barnlig og forfladiget forestilling om, hvad en hero i grunden er.

Martyren Kuns Jensen

Tag Kaj Munks vise “Kuns Jensen” som et eksempel på denne hero-figur. KH henviser godt nok ikke selv til visen i sin bog. Dog kan den alligevel med lidt god vilje læses som arketyper på Munks kunstneriske ideal, og som sådan her tjene som et illustration af den herodyrkelse, som KH kritiserer og positionerer sig imod.

I denne ultimative regensielle klassiker synges der, som alle regensianere ved, om studenten Kuns Jensen – eller “kun” Jensen – hvis fornavn er os ukendt, men hvis omdømme vi kender, fordi han er personifikationen af det regensielle livsnyn-deri og den hensynsløse hedonisme.

Egentlig opnåede Kuns Jensen ikke meget i løbet af sit korte liv. Han havde ingen meritter, og ej heller var han den skarpeste kniv i skuffen. Han troede, at verdenshistorien var det, som han opgav som studiefag, og da det kom til stykket, fik han kun lempet sig ind i et embede ved gode venners og kontakters hjælp. Det ægteskabelig liv duede han heller ikke til. Og da han endelig skal begraves, nævner præsten hverken noget om Jensens venlige gemyt, hans gavmildhed eller nogle andre af hans menneskelige kvaliteter. Nej, han vælger i stedet at holde ligtaalen ud fra Dommeren 9,27 med glans.

Så hvorfor skal Jensen ophøjes og udødeliggøres til hero, set fra KHs synspunkt, hvis han ikke udrettede noget nævneværdigt med sit liv? Det skal han med Kaj Munks ord, fordi han tonede det ægte, det sand-drue flag, og ofrede sig for en højere sag. Jensens minde maner med andre ord os som regensianere: Drik, hor og ryg – uden undskyldninger og uden hævninger! Vær kompromisløs! Sjøfl din læsning, og ryg din tobak. Og frem for alt, drik på Regensen, på Kuns Jensens ry, som han drak!

KH kan sagtens se det tilløkkende i Kaj Munks dyrkelse af heroen, som bryder med alle konventioner for “stordaadens sag”. Men han er samtidig bekymret for, at dyrkelsen kammer over og ender i den rene nihilisme og brutalitet. Og det gjorde det også for Kaj Munk, da han boede på Regensen, set med KHs øjne.

I sin bog citerer KH en af Munks passager fra artikelsamlingen Himmel og Jord (1938), hvor Munk fortæller storladent om, hvordan han som klokke forsøgte at efterleve sit heroiske ideal. Men med KHs ord gav dette optrin ikke andet end “et

billede af Munks barnagtige trang til ustandselig at overraske sine omgivelser” og “et ret tydeligt billede af de drømme, han drømmer om sig selv”. Munk formåede ikke at leve op til sine egne fantasier, og måtte i stedet nøjes med at digte om den regensielle martyr.

Folkeligt skal alt nu være

Det vil ikke være forkert at sige, at KH overpsykologiserer både unådigt og unødigt over Munk, hans nostalgiske rablerier og hans bastante udbasuner. Dog vil det være forkert at konkludere, at det er hos Munks selv, som KH har en grundlæggende aversion imod. Aversionen retter sig mod Munks heroiske sværmeri, manifesteret ved hans prosa og poesi.

Heroen er hævet over alle “forhaandenværende ordninger og samfundsformer, parat til at bryde frem og ødelægge alle livslove og alle de ordninger, hvori mennesker hidtil har været forbundet med hinanden”. Og som sådan er heroen også hævet over det levede, eller om man vil, det folkeligt og regensielle liv. Han afspejler simpelthen ikke dette. Og deri ligger problematikken.

Munks hero, portrætteret som Kuns Jensen, vil nemlig aldrig være mere end blot et personificeret begreb. Som en konstrueret teaterfigur fungerer heroen glimrende. Men levende og menneskelig bliver han aldrig. Og dermed forbliver heroen ifølge KH unuanceret, uinteressant og næsten ligegyldig. Skal litteratur være vedkommende, skal den afspejle et faktisk levet liv, som publikummet og læserne kan forholde sig til og spejle sig i. Den skal med andre ord være folkelig.

“At sande et BÅDE og OG”

Spørgsmålet bliver så, om KHs egne viser så netop er det, som han anklager Munks litteratur for ikke at være? Folkelige. Kan han efterkomme og leve op til sine egne kritikpunkter?

Mit svar er selvfølgelig “ja”, fordi i disse sange er det netop regensfællesskabet, der synges om og synges til. I dem giver KH, i modsætning til Kaj Munk, sangeren og sin læser lov til at få et indblik i, hvordan regensianernes levede liv – deres glæder, sorger og udskjelser – udartede sig og blev påvirket af den smittende og liflige stemning, der kan herske på Regensen.

Tag fx “Med sodet røde mure”, der er KHs muntre bidrag. Her synges der om den bolig, der er “een, kun er een, og aldrig mer end een”, hvor livet er værd at leve. Der er snak og sang og angenemt at bo, hvilket gør den dejligste bolig – langt bedre end Paradis. Her siler regnen ud og ind, mens piger går på vrikke-høje hæle over de toppet-skæve brosten, under den sovende lind. De er pigerne fra i forgårs, men kæresterne i dag. Og mens de støvet-gamle flasker fra vinens land bliver flere og flere – “ti og ti, og stundom tolv og tolv” – brager soldet derudaf, indtil sjælen

bliver svimlende og trimlende, før klokken bliver tolv. Derfor var Regensen for KH vidunderlig, fordi kollegiet var et “skalkesjul for kvinders, vins og madens gode gavn”. Tilværelsen på Regensen var slet og ret livsbekræftende.

Dog rammer sorgen og ulykken af og til selv de lykkeligste. Og også det skrev KH om – ufortrødent og usentimentalt. I 1953 mistede Regensen en af sine egne, provst Harald Bohr, og det skulle selvfølgelig ikke gå usagt hen, hvorfor KH skrev elegien “Regensens Lind og Harald Bohr”. I svære tider viser fællesskabet sig fra sine bedste sider.

På ganske få sarte strofer formår KH i sangen at blotte den skrøbelighed, som også findes på Regensen, under den festlige og ungdomskåde fernis. Og med en fantastisk ordekvilibrisme og sprogsans sætter han fingeren på det forhold, at selv én enkelt medlevende person faktisk kan gøre hele forskellen for en forsamling af brushoveder. På den måde fastholder KH stadig, selv i smertens og sorgens time og på trods af døden, troen på og erkendelsen af livets selvbekræftelse.

Og med disse afsluttende ord er der kun tilbage at gengive de to sidste vers af elegien. Til ære for Knud Hansen og den folkelige regensialisme.

*En lind blev vort mærke, og DU blev dens tolk,
og gerne du talte dens sprog
og lærte vist mange genstridige folk,
at sande et BÅDE og OG.
I snak ved cigaren, i festtalens skrud,
når alle sad bænket om bord
så udsøgt og sand,
en eentunget mand,
du talte os med varsomme ord.*

*Du kom her så stille, i stilhed du gik,
dit sind var af mildhed og ånd.
Vi kendte dit hjerte, vi kendte din skik
og trykker i tanken din hånd.
Du præged vor ungdom med kundskabens sprog,
thi hilser vi linden og dig:
i solstrålens smil
en ædel profil
er mindet, som smykker vor vej.*

Gamle synger deres foreningssang til Lindeballet 2017.
Fotograf: Alexander Lokind

Regensforeningerne og deres traditioner

Af Jeppe Eimose Waagstein (2009-2012, Skrap), redaktør

Små tredive år efter 'Regensen' var blevet udgivet for første gang, besluttede forhenværende redaktør for medlemsbladet, Agnar Søgaard Jørgensen (1911-1967), sig for at få kortlagt regensforeningerne. Han havde, skrev han i januarudgave af 'Regensen' fra 1937, til sigte "i korte Træk [at] redegøre for de enkelte Regensforeningers Historie og deres specielle Traditioner". Han vidste dog godt, at han ikke selv kunne løfte for denne vanskelige opgave og havde derfor allieret sig med en række eksperter med kendskab til Regensens daværende foreninger. Disse var dengang Gamle, Pip, Uglen, Skrap, Tilia og Konventet.

Udover disse skulle "mere eller mindre tvivlsomme Foreninger og Sammenrotninger" også belyses. Blandt andet ville "Politiadvokat Reinstrup forsøge at samle Admiralitetets Historie o.s.v., o.s.v.". Ejnar Reinstrup blev kort efter politimester og fungerede som sådan under Krigen. Han får øjensynligt travlt, for Admiralitetets historie er ikke at finde. Til gengæld beskrives Patricierklubben i juniudgaven af medlemsbladet fra 1940, hvorfra betegnelsen Patriciergangen stammer, der som bekendt ligger under Adminiralitetet. At Patriciergangen i dag kaldes "Patten" havde nok ikke glædet Patricierklubben, der blev skabt med "Ønsket om at danne en Modvægt mod den Spidsborgerlighed og Plebejeraand, som herskede paa Gaarden." Rækken af foreninger blev, med undtagelse af Gamle men inklusiv Hof, beskrevet i de efterfølgende udgaver af medlemsbladet.

Som den første forening beskrives Tilia, der dengang endnu var ung med ti år på bagen. Lindegardens første ti år bliver beskrevet med fire perioder, hvor den første er "Urtiden". Herom fortælles, at foreningens første motto lød »Mindre Spiritus, mere Aand«. Men på foreningens stiftende generalforsamling er mottoet tilsyneladende glemt: "Paa Generalforsamlingen vedtoges a) Navnet TILIA, b) Love, c) at forlægge Generalforsamlingen til Café Trommesalen. Resten af Referatet er desværre gaaet uhjælpelig tabt, da det eneste forstaaelige Ord paa de sidste Sider er Ordet »Whisky«, der forekommer 13 Gange." TILIAS tradition i denne periode er "at bekæmpe Traditionerne".

I anden periode, hvor TILIA får sin første klokke, lyder mottoet "Ned med Skrap – ned med Gamle" og traditionen er "at hade Skrap – at foragte Gamle". I tredje periode, hvor "TILIA indvikler sig i en voldsom Kamp om alt, mod alt og for alt", lyder mottoet "Vær mægtig regensiel – undgaa Politik" og traditionen "Lad være at definere Udtrykket regensiel". Meget mere og om fjerde periode, "Gustav-Perioden", kan du læse i oktoberudgaven af medlemsbladet fra 1937.

I løbet af 1937 opstod foreningen Hof (eller HOF) og bliver da også beskrevet i medlemsbladet fra 1939. Her lyder det: "Det er en kendt Sag, at vi lever en

Fladpandethedens og Udjævnings Tid, hvor alt ejendommeligt bortelimineres. Efterhaanden som Regensen mere og mere vender sit Ansigt ud mod det pulserende Erhvervsliv, konstateres ogsaa herinde Virkninger af denne Tingenes Udvikling; de gamle, strenge Sæder forsvinder, Indflyttere behandles som Klokkere, Regensianere kan ustraffet besudle Gaaræ ved at traske om med tvefløjet, farveløst Over-skæg."

Hvis du vil læse mere om foreningerne i tiden umiddelbart før 2. Verdenskrig, kan du finde alle de digitaliserede medlemsblade på www.regensiansersamfundet.dk.

Traditionerne 80 år efter

I år er det firs år siden, at Agnar satte sig for at kortlægge foreningerne og deres traditioner. Med foreningernes så væsentlige betydning for livet på Regensen, såvel som for efterlivets venskaber og relationer, er det på tide at følge op med en opdatering. Denne gang også med en beskrivelse af Gamle. Et forsøg herpå blev gjort af fhv. redaktør Knut Wallewik (1933-2015) i 'Regensen' i 1962, men alene Gamle, PIP og Skrap leverede beskrivelser og disse lidt pauvre.

Selvom foreningerne naturligvis (tydeligvis!) skifter karakter over årene, vil en nutidig genfortælling af deres traditioner, give mulighed for at sammenholde to ungdomsårgange på tværs af årtier og med 80 års mellemrum. Det er i grunden en meget særlig mulighed, for disse to årgange (1937 og 2017) deler på overfladen utrolig mange træk. De består begge af studerende, de bor begge på Regensen, de benytter begge samme særlige jargon og de er sågar i samme forening. Endelig skriver de ud fra samme oplæg og til samme indforståede kreds. Resultatet forelægger endnu ikke, men i dette og følgende medlemsblade kan du være til at vurdere forskelle og ligheder.

Siden Agnars tid har mange foreninger set dagens lys. Langt de fleste er lagt i graven igen. Blandt de uddøde foreninger er Tinglid (1942-1965), SIOUX (1951-2008, "Societas Individua Omnium Unicornum x") og Signo (2001-2010, "Sine qua non"), som jeg vil forsøge at få en historisk beskrivelse af. Den eneste nye og stadig aktive forening er Ping (1994-).

Modsat Agnar har jeg valgt at skrive til levende medlemmer af foreningerne, for at få deres beskrivelse af disses traditioner, liv og karaktertræk. I rækken af foreninger, har jeg udvalgt de to, der fylder rundt i år, til at skrive som de første. Således kan du på de følgende sider læse om henholdsvis Tilia og om Hof, der i år fylder 90 og 80 år. I de kommende medlemsblade vil de øvrige foreninger også få lejlighed til at beskrive dem selv.

God læselyst!

Sæd hos Tilia

– I anledning af 90 års jubilæum

Af Melih Erdem (2014-, Tilia), Præputium

Sæd hos Tilia. Sådan lyder opfordringen til gårdens foreningsløse, når de sædvanligvis får påklistret en invitation på deres dør og opfordres til at sæde hos Tilia til semesterfesterne. Gårdens potente forening kan altid finde et ekstra sæde til dem, der lyster at gøre op med kedsomhedens kyster. Der går vi gerne i land med såsæd i den ene hånd, (fjolle)tobak i den anden og sår Tilia i stride strømme til lyden af musik fra alverdens hjørner, for på klichévis at sprede kærlighed i gården. Sådan kan vi i hvert fald godt lide at betragte os selv i Tilia: De progressive og mangfoldige, der ikke går op i traditioner, og som ikke er bange for forandring, hvilket til tider ender ud i en karikatur af en flok pseudo-New-Age-dyrkende tågehoveder. Ganske ironisk står det i temmelig stor modsætning til den stadig praktiserede foreningssang med den bevarende, vitalistiske og halvmilitaristiske Lindens Garde, hvis melodi stammer fra omkvædet fra de italienske fascisters nationale slagsang *Giovinazza* fra 1924 og den senere tyske oversættelse *Hitlerleute* (se note). Og hvordan giver det mening og hvad gør man lige ved det? Jeg ved det ikke, men sådan er Tilia og som så mange andre ting på gården, er den fyldt med særegenheder og modsætninger, og dem vil jeg i det følgende forsøge at beskrive.

Det synes nærliggende først og fremmest at give en forklaring på al den sæd, der i teksten foroven netop blev produceret. Tilia har et overdrevent fokus på kønsdele og kropsvæsker (et kompleks måske?). Ifølge et skriv i den seneste af Tilia-protokollerne blev det i 2010 vedtaget, at man skulle have et nyt embede, og således fik man en Præputium. Til de ikke indviede er Præputium den medicinske term for forhud, som både forefindes hos mænd og kvinder. Om det var en mediciner-joke og kommentar til de andre foreningers ledelsesstrukturer med formænd/kvinder i alskens former, hvor Tilia imidlertid havde været lederløs, eller en reference til Præsident-embedet (med tryk på Præ), som man tidligere opererede med i Tilia, er ikke til at sige. Præputium praktiseres stadig i dag og er en valgt titel. Hvad er Præputiums rolle så? Og det skete i det herrens år, 2016, til en efterårs-GF på Juntaens køkken, da en indflytter netop stillede dette spørgsmål, at den sædelige læresætning fra en uskyldig tiliast lød: "Når Tilia er potent, trækker forhuden sig tilbage og passer sig selv. Når Tilia er slap og livløs, er forhuden omfavnende og altoverskyggende." Dette er vist mest sigende for det mandlige køns forhudsmekanisme. En læresætning for det kvindelige køn er endnu ikke formuleret, men måske skulle man være påpasselig og ikke blive for binær?

Og hvad med titlen som Kussiolog? Den er måske kommet snigende ind i forlængelse af Præputium. Der står i hvert fald ikke noget om den i protokollen.

En læresætning for titlen er heller endnu ikke blevet formuleret, men det er i hvert fald ikke en titel for børn. Kun når man er gammel nok, får man lov at bære den. Det er nemlig den ældste levende tiliast, der har æren af at bære den fornemme titel og dermed have ansvaret for at hverve nye medlemmer og inkludere indflytterne. Og hvad betyder det og hvordan skal det så forstås? Det ved jeg ikke. Summa Summarum: Præputium, Kussiolog og Sæd. Måske er der alligevel tale om en slags neo-vitalisme i Tilia med al den fokus på krop, men dermed ikke sagt, at der er fascistoide tendenser – tværtimod!

Tilia er ikke særlig højtidlige og går ikke spor meget op i traditioner, ritualer og foreningsfnidder. Jovist, vi markerer os som forening og synes, det er vigtigt at holde den i live, men vi lukker os ikke om os selv. Møder vi nogen i gården midt i en af vores foreningsaktiviteter, inviterer vi vedkommende til at tage del og være sammen med os. Således er der mange æresmedlemmer af Tilia, som ikke er blevet optaget, men som bare kommer og leger med os, og således er Tilia en åben forening. Eksempelvis er også Konvencio kommet til at

indgå i et slægtskab med Tilia illustreret ved seneste GF, hvor vi sad klods op ad hinanden på henholdsvis Admiralitetets køkken og det store repos i forlængelse af gangen. Naturligvis endte vi med at lægge de ikkeeksisterende stridigheder på hylden, sidde sammen og nyde hinandens selskab. Måske skyldtes det, at vi har dobbelte foreningsmedlemmer, der identitetsshopper imellem de to foreninger, eller måske skyldtes det bare, at det gav mening at komme hinanden ved.

Højtidlige er vi ikke og foretrækker bare at gøre det, der føles rigtigt. Alligevel blev der opfundet en tradition tilbage i foråret 2014. I forbindelse med en foreningsfest med indianere som tema, havde gårdens daværende musikdirektør og tiliast Mette Toftdahl på YouTube fundet en morgensang fra Cherokee-stammen. Adskillige gange blev den sunget i løbet af aftenen, og det udviklede sig til, at hele festen dansede en potent regndans om Linden, mens der blev skrålet *Wændæ-ja-hååååå* i seks forskellige tonearter over en melodi baseret på en pentaton-skala. Det lød ikke kønt, men dansen om Linden blev ved og ved, og gentagelsen ikke blot vækkede hele gården, men fremanede også en kollektiv ekstase blandt festens deltagere, og Tilia kom i sandhed til at fremstå som en Lindens Garde. Siden da har Tilia, udover at synge den gamle fascistiske melodi – måske som modvægt eller måske endda lige så slemt? – også sunget det, der mest af alt minder om en orientalistisk fremstilling og repræsentation af indfødte amerikaneres musikalske kultur.

Nu er tågehoveder og fjolletobak blevet nævnt i løbet af dette skrivi. For en god ordens skyld skal det nævnes, at der her reproducere nogle af de stereotyper,

"Når Tilia er potent, trækker forhuden sig tilbage og passer sig selv"

der på gården findes om Tilia. Spørger man rundt på gården, hvad der karakteriserer Tilia, vil netop disse to elementer blive nævnt. Passer det? Delvist. Tågehoveder er i og for sig ganske sigende om Tilia, men det er ikke et resultat af tobakken, som kun indfinder sig i ny og næ og bestemt ikke som en gruppeaktivitet. Enkeltvis er vi også temmelig klare i hovedet. Embeder har vi haft mange af, og især til klokkeratet har vi på trods af vores beskedne størrelse leveret den ene kandidat efter den anden over de seneste år. Vi havde sågar i foråret 2016 Tilia-klokkeratet besiddet af de to tiliaster Eva Schultz Hansen og Grith Martinsen. Men når vi går sammen i et kollektiv, lægger der sig en tåge henover det lille sociale felt, vi udgør. Vi er dårlige til at planlægge og være tjekkede, og vi glemmer ved hver lejlighed alskens ting mellem himmel og jord (eksempelvis at skrive dette indlæg). Alligevel sker det, at Tilia finder hoved og hale i al den sæd, der får det hele til at hænge og klistre sammen.

Præputium

Melih Erdem

Note om Tilias foreningssang: Historien om denne slagsang er mig stadig ukendt og forekommer mig lidt mystisk. Havde de tidligste tiliaster blot fascistiske tendenser, såfremt sangen blev skrevet med Tilias dannelse i 1927? Jeg ved gennem tidligere tiliast Jørgen Otzen Petersen, at sangen blev sunget i 1950'erne med teksten Tiliaster, Tiliaster, gårdens mest potente gaster, og Jørgen vidste ikke hvor melodien stammede fra. I Regensvisebogen står der at melodien er fra Roser spiser ej persille, men søger man efter den sang på nettet, findes den ikke lige umiddelbart. I 1990'erne var Tilia en kvindeforening. Camilla Sløk har fortalt mig, at man ikke havde nogen Tilia-sang, men at man skrev den nuværende sang, dog uden at vide, at man havde sunget den tidligere.

Tilia fejrer halvfemsårs jubilæum.
Fotograf: Kasper Bonde

HOF er igen at finde!

Af Amalie Holtegaard (2016-, HOF)

Hvad er HOF? Det spørges der til – det er naturligvis umuligt at nedfælde sådan en levende størrelse, men visse kendsgerninger i fortiden kan måske åbenbare nogle ting i forhold til foreningens mange facetter, som vi unægtelig har været og til stadighed er. HOF begyndte ifølge myten som en sy- og strikkeklub for mænd for 80 år siden i 1937. Det har altid været kryptisk for nutidens hoffister, om der er tale om slet skjult sarkasme eller ramme alvor. Uagtet sådanne overvejelser, kan det siges, at vi stadig strikker idéer samme, blot ej sokker og dets lige. Fra begyndelsen har der været noget, der ligner en krise, da de ældste kanoniske hofskriblerier bevidner, at vi faktisk hed Phønix til at begynde med. Vi ændrede navn efter blot én dag. Det skyldtes systematisk mobning af særdeles pervers og nedladende karakter på datidens Facebook-spor – den sagnomspundne Klokkerprotokol.

HOF opstår i krydsfeltet mellem ølkusk-lignende-ballade og åndsliv. De to ting supplerer hinanden så mægtig fint og vil altid gå hånd i hånd i vor forening. For vi tager glædeligt for os af de våde varer. Ja, vi drikker hof i HOF. I denne

Han blev så begejstret over konceptet, at han til sidst måtte bæres hjem af sin stærke lillesøster Amelia.

sammenhæng er det en relevant kommentar, at nærværende notat kun er gisninger og fjollerier – det er en død skrift, som forsøger at afbilde noget alt for levende. HOF skal altså opleves. I sagens natur er dette en umulighed i kraft af rammerne for den opgave, som er stillet. Der er naturligvis også et

lastekatalog af hemmeligheder, som kun sande hoffister kan få fingrene i. Uden lidt foreningsmystik er der jo heller ikke tale om en ægte regensiel forening længere. Nuvel, vi forsøger.

I HOF skummer øllet evindeligt. Derfor har vi den perfekte kombination af forenings-elementer, som spiller sammen til en let drikkelig lys pilsner med smag på regenslivet. Vi sammenkoger dagligt en delikat blanding af såvel faste traditioner, der holder fast i kontinuiteten med den gamle syklub, men samtidig med mod på kaskader af nyfortolkninger af disse traditioner. Desuden udvides traditionsrepertoiret konstant – vi er ikke historieløse, vi er ikke betonklodser – vi flyder både sømmeligt med den lette ølstrøm, som bekendt går nedad, men vi forsøger også på at få det til at flyde op ad med en kombination af studentikositet, lol og fladpandethed som vore primære løftestænger. Eksemplificering påkræves naturligvis for sådanne diffuse begreber. Derfor et eksempel fra virkeligheden. Vi har en

snehvid tiger af polyester. Den kaldes ganske lakonisk for HOF-katten (læg i den forbindelse mærke til det kvikke ordspil: det rimer på ”HOF-hatten”). Dette plys-
dyr blev vundet på en famøs tur i Tivoli. Særligt daværende HOFmarskal Oskar
McWilliam brugte alle sine sparepenge på at vinde det lille kræ, men også andre
måtte fumle efter guldmønter før den blev vores (rygtet siger at kiloprisen på dyret
nåede op over 500 kr.). Den er nu en uløselig del af HOF som maskot, vogter og
kælekats-substitut for de levende dyr, vi ikke må holde. Naturligvis blev den også
optaget i foreningen igennem det traditionsrige optagelsesritualet. Nogle traditioner
kan snildt skabes over et par pilsnere og flygtigt dø over de næste par stykker. Det
tager vi ikke så tungt.

Dette afspejler sig ligeledes i den sande hoffists inderligste begær: Carlsbergs
gudesød. Der er selvsagt tradition for at en hoffist drikker HOF, men dette står ikke
i vejen for hverken Harboe eller nyfortolkningen af den sagnomspundne HOF-
punch-bowle. Sidstnævnte består af diverse væsker, fundet frem fra den bagerste
afkrog af et skummelt mørkt skab, ofte placeret under et vindue på Juntaen, hvor
de sidste par ”indpiskere” har boet. Hvad sådan en er, vil vi komme ind på senere.
Med væsker menes her billig blå energidrik, portvin nuppet i et svagt, svimmelt
øjeblik til en fest på indflytternes Berghain, snaps fra i fjor, Cubas ”bedste” cara-
mel-rom (som altid er slem) samt muligvis en gylden dame. Og netop væskernes
sammensætning har på det seneste haft tendens til at skabe en mærkelig form for
overflade-skum. Denne skummende drik, vi hoffister hungrer efter, kan ikke næv-
nes uden at en af vores nyeste traditioner og relikvier nævnes. Til HOF-receptioner
bliver indholdet fra en bowle øset op i mangefarvede krus via vores HOF-øse: En
sølvfarvet genstand, der består af en lille slags kande med en lang stang man kan
holde i. Dette er så smart, da det med øsen er muligt at hælde gode og lidt for store
portioner af bowlen op til hoffisterne (og de særligt inviterede indflyttere) helt
uden at der spildes det mindste af de dyrebare, velsmagende og sære dråber. Denne
tradition er blevet mere synlig på gåræ efter en meget glædelig HOF-reception,
hvor Oscar-provste-søn var gæst. Han blev så begejstret over konceptet, at han til
sidst måtte bæres hjem af sin stærke lillesøster Amelia. HOF-receptioner foregår
oftest til indflytterfesterne, ca. omkring kl. 01-02 et halvhemmeligt sted. Dog ikke
hemmeligt nok til, at vi undgår afbrydelser fra pipianere, der hungrer efter vor hof-
fisters høje festhumør. PIP kan åbenbart ikke hitte ud af at holde fast i egne tropper.

Det nyeste interne embede i HOF er Pølse-marskallen (ofte besat af en Hof-
marskal emeritus). Asbjørn Nordentoft besidder i skrivende stund dette embede,
selvom han har været på på Ph.D.-eksil i Canada i forræet. Med embedet følger den
bløde HOF-dog (dette embedes ansvarsområde: En hot-dog-bamse også vundet på
omtalte HOF-tivoli-tur), som kom med Asbjørn ud at rejse. Derfor modtog vi i ny
og næ billeder af HOF-doggen, der var ude omkring i fjerne egne. Det varmede de
mange HOF-hjerter, da vi havde set den kendsgerning i øjnene, at når HOF-doggen

havde det godt, så måtte pølse-marskallen også have det godt. For sådan er det i HOF. Vi tænker på hverandre, også når de ikke er på gåræ.

Nu blev vores interne embeder nævnt; ja for dem har vi et par stykker af. Vigtigst er selvfølgelig HOF-Marskallen: vores tro leder, der viser os dødelige den ægte HOF-vej. Derefter kommer vice-HOFmarskallen. For tiden har dette embede egentlig bare betydet: drik en masse øl og overlad ansvaret til indpiskeren. Sidstnævnte er den, der, som nævnt, står for at samle ingredienser til HOF-bowlen. Derudover har indpiskeren ansvaret for en lille plastic-øl-kasse-oplukker, ved navn Pisken samt HOF-bowle-øsen. Sidst men mindst ikke mindst har indpiskeren også skulle stå for nærværende tekst. Så er der skjoldmøerne. Disse har et oplagte ansvarsområde; skjoldene, der gør HOF-gruppen selskab på hvert eneste gruppebillede fra Lindefrokosterne. Dog skal disse skjolde slet ikke bruges til andet udover det... Derudover har vi en mediefidus. I disse digitale tider er det godt at være up-to-date! Når et nyt medlem bliver optaget i HOF, får mediefidusen f.eks. det ansvar at løbe ud på gaden og finde en eller flere fremmede, der kan tage over for mediefidusens egentlige ansvar. Den eller de fremmede får således tilbudt en øl eller lign. i bytte for at gå med ind i porten, og lave et mindre photo-shoot med det nyeste medlem sammen med de tilstedeværende hoffister.

Derudover skal mediefidusen bare sørge for, at der på vores interne Facebook-gruppe altid ligger klare, tydelige, meningsfulde og hukommelsesvækkende billeder fra den senest afholdte HOF-fest eller lign. (Det er sværere end det lyder, når det kommer til det ”tydelige” kriterie). For at kunne fuldende sin optagelse i HOF skal den nye tilbringe sin første nat i seng med Bodil (en lettere kvabset kæmpe Tuborg flaske):

Når en ny HOFmarskal skal udråbes, må den kommende HOFmarskal emeritus med den kommende HOFmarskal på ryggen, løbe rundt på hele kasernen op, op, op til Admiralitetet alt imens de andre hoffister synger vores to HOF-sange – den gamle nye og den nye gamle (ikke mere herom). Deroppe smider den kommende HOFmarskal en kasse øl ned i bjørnegrotten, som lander med et kæmpe brag og skumsprøjt! De overlevende øl skal den nye HOFmarskal da drikke for rigtigt at kunne kalde sig en HOFmarskal. Denne tradition blev for nyligt genstand for blasfemisk appropriation af et historieprogram på DR-K, som tillod sig at smide en kasse Royal ud i stedet – helt uden historisk kontekst.

Et andet og nyt relikvie i HOF er HOF-sværdet. I fordums tid var HOF nødsaget til at stjæle eller låne SKRAP-sværdet til optagelse, men da det bestemt ikke er en fordel at være afhængig af en anden, og rimelig utilregnelig, forening, valgte HOF at frigøre sig med et nyt, gammelt sværd. I denne forbindelse skal her nævnes, at dette med sværdet jo også bunder i en årelang fejde med SKRAP. Dog er denne lagt på hylden for en stund, og HOFs uvenlige forhold til PIP har erstattet fejden med SKRAP. SKRAP og HOF gik sågar sammen om at sjofle PIP til sidste

Hoffster i toga til årets Ølympiade.
Fotograf: Oskar MacWilliam

HOF til Linderokost 2017 med det traditionrige besøge af en ølvogn fra Carlsberg.
Fotograf: iv. Liebach Guttense

Lindefrokost. For hvad samler bedre end et fælles fjendebillede? Her er PIPsterne med deres manglende selvironi og elendige sjoflinger selvskrevet. For ikke så mange måneder siden havde portneren, en pippianer, sat et skab ud i VP's fyldt til randen med fezer. Her var en hoffist tilfældigt kommet forbi, og straks gik kampen om fezerne i gang.

Over flere omgange prøvede HOF at få noget sjov ud af dette fund, hvilket dog kun forringede forholdet til PIP igennem den kedelige fez-fejde. Først forsøgte PIP at få HOF'et til at tro, at portneren slet ikke var pippianer, og derfor måtte denne relikvie-berigelse være "ulovlig", da man f.eks. ikke må tage relikvier fra regensianeres værelser. PIP mente altså, at hvis portneren ikke var pippianer, da var fezerne så i teorien stadig på pippianerens værelse – i skabet. Argumentet faldt dog til jorden, da portneren kunne ses iført fez på en af PIPs seneste invitationer til indflytterne. Dermed blev relikvieberigelsen godkendt.

HOF har dog senere fortrudt nogensinde at prøve at få noget morsomt ud af de sure PIPsters. Alt for mange gode hofflige kræfter blev spildt på skattejagter og andre skøre kreative idéer, men PIP var ikke sjove at lege med. Hoffet endte med at lade sig nøjes med en kontrafaktuel gåtur i København med nogle øl, så det endelig kunne blive overstået; PIP fik fezerne tilbage, og endelig kunne vi alle atter ånde lettet op. PIP er altså ikke ligefrem i kridthus hos HOF'et for tiden. Vi vil måske i den forbindelse opfordre Tilia til at være mere sjove, vi har nemlig noget I savner!

Meget af HOFs legen og foreningsfejde foregår dog også ved den årlige "Ølympiade". Dette er en af de to store fester HOF afholder hvert eneste år. Det er et fest-format der både har mange faste regler, men samtidig er totalt fri for fortolkning ved hver eneste "genopførsel". I året 2017 afholdte HOF i maj ØLympiade og alle foreningerne blev fortolket til forskellige ØLymfiske lege indflytterne skulle igennem, hvor altså hver "station" repræsenterede en forening ud fra HOFs objektive definition. Eksempelvis var PING et "find parret"- vendespil, Konvencio en "international" jæger-bomb-pong-leg, Skrap en udsplattet husmor-game-show og Uglen var en spirituel blinde-kage-bagning.

Når så efteråret rammer os, bliver ØLympiaden erstattet med vores årlige Oktoberfest, hvor indflytterne tages med rundt på alle hoffisternes værelser til en Tour De Chambre, hvor hvert værelse er forberedt med underholdning og vådt efter temaet Tyskland. Eksempelvis havde vi sidst både Gløgg-Weinachts-Market og Nietzsche-tema.

Dette var et lille udpluk af HOF anno 2017 sølle 80 år efter skabelsen, vi er stadig blot en ung vårhare, som holder de bedste madklubber til godt over midnat, da vi sjældent kan få nok af hinandens gode og våde selskab.

Der stables fezzes til Lindefrokosten 2017.
Fotograf: Anja Byriel Kronborg

Mindeord om Bengt Borghegn

Bengt og vi kom til Regensen omtrent samtidig – han som portner og vi som provstepar. Vi fandt hurtigt sammen i et fælles ønske om at søge at gøre tiden på Regensen udviklende for de studerende, såvel menneskeligt som fagligt. Det førte til et venskab, der bestod helt til hans død sommeren 2017.

Første gang vi hørte om Bengt var, da den tidligere provst beklagede, at Bengt ikke var håndværker. Men Bengt viste sig at være så meget mere end en håndværker med et enkelt fag. Hænderne var skruet rigtigt på, og han klarede alle mulige jobs, hvor de fleste ville tilkalde en fagmand. Han var også en sjældent dygtig fotograf og foreviede mange af Regensens mindeværdige begivenheder. Endelig var han lidt af en ørn med en computer. Ikke mindst hans alder taget i betragtning er det utroligt, hvad han vidste og anvendte. Når det lykkedes så godt, tror jeg, det skyldtes hans store nysgerrighed og videbegærlighed. Han interesserede sig for alle mulige og umulige emner – og vidste lidt om dem alle sammen. Denne viden fik ham også til at foreslå en række større og mindre forbedringer på Regensen.

Jeg husker hans store arbejde med renoveringen af Regensen. Han gik i hælene på håndværkerne og sørgede for, at de anvendte de rigtige materialer og udførte arbejdet tilfredsstillende. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har hørt ham sige: ”Der står her i arbejdsplanen...”

Han brugte langt, langt flere arbejdstimer på Regensen, end han fik løn for. De unge kom til ham dag og aften for at få ordnet det ene eller det andet. Og Bengt havde altid tid. Eller gav sig i hvert fald tid. Jeg tror slet ikke, det faldt ham ind, at han kunne sige: Det er sent. Kom igen i morgen. For Bengt havde også et godt hjerte. I det hele taget var han det, vi forstår ved et ordentligt menneske. Vores søn, Rune, har en lakmusprøve på et ordentligt menneske: Ville du være bekymret ved at strande på en øde ø med ham? Og Bengt er et af de mennesker, jeg helst ville strande på en øde ø med.

Bengts bonussøn, Janus, og vores datter, Ida traf hinanden på Regensen, blev forelskede, og deres ældste datter, Livas liv er startet på Regensen. Liva er i dag 13 år og har skrevet et lille brev til sin bedstefar, Bengt. Heri indgår bl.a. hans store interesse for flyvemaskiner.

Livas brev: *Nu flyver du meget højre oppe end Orville og Wilbur Wright nogensinde ville have kunnet fremstille. Du flyver lige deroppe, langt over skyerne, langt over stjernerne, på din helt egen sky. Jeg tror din sky er lige over kolonihaven. Du flyver deroppe og ser ned på os alle med din smarte kikkert. Ser ned på Anne. Ser ned på farmor. Ser ned på karl. Ser ned på Jakob. Du ser ned på os alle. Du kan se os, men vi kan ikke se dig. Måske er der en propel som du kan kigge nærmere på, mens du venter på alle os andre. Venter på at vi alle en dag kommer*

op og besøger dig foregående. Men i ventetiden, må du side og se Farmor spise frikkedeler lige neden under dig. Tænk, at i er så tæt på hinanden, men så alligevel ikke. Jeg er sikker på, at din sky er noget helt særligt. For Bengt, du var noget helt særligt for mig. Jeg glæder mig meget til at se din sky og jeg håber der er nogle høns, som du kan lukke for inden du går i seng og ligger og tænker på os, mens vi tænker tilbage på dig. Vi vil alle kigge op på stjernerne og hviske for os selv "Godnat Bengt, sov sødt. "

Smukkere kan det ikke siges. Æret være dit minde.

*Eva Smith og Ole Asmussen
Provst og Provstinde (1998-2005)*

Mindeord om fhv. regensportner Bengt Borghegn (1938-2017)

Ved fhv. regensprovst Erik Skyum-Nielsen

Et hjertevarmt, imødekommende menneske og en sammenbindende kraft på Regensen – sådan vil min kone Elin og jeg huske kollegiets tidligere portner Bengt Erling Borghegn, som efter nogle års svagelighed døde d. 14. juni i år, kort tid inden han ville være fyldt 79 år.

Bengt var uddannet kartograf og kom i denne egenskab til at iagttage og registrere et København under fysisk og social forandring. Da han var 58, fik han job og bolig i byens midte, i og med at han blev ansat som portner ved Regensen, hvor han i samarbejde med dels assistent Martin Erichsen, dels hele tre provster – nemlig Leif Grane, Eva Smith og undertegnede – fik rig anvendelse for sine højtudviklede praktiske evner og sin udstrakte planlægningssans, det sidste især i forbindelse med bygningsrenoveringer, der anbragte ham i rollen som koordinator i et tæt samspil med håndværkere, arkitekt, alumner og provst. Som håndværker uden formel håndværkeruddannelse og som reparationsglad tekniktrold kastede han sig over de opgaver, hverdagen bød på lige fra el-stik og lamper til brummenøgler og it; men uanset hvad han engagerede sig i, havde han, følte vi, altid plads til os.

Ved bisættelsen i Sorgenfri Kirke 22. juni tog præsten udgangspunkt i de velkendte ord fra Prædikerens Bog, hvor det i 3. kapitel hedder, at alting har en tid, at der er et tidspunkt for alt, hvad der sker under himlen. Der er en tid til at fødes, og der er en tid til at dø. Denne tid indtraf for Bengt, da hjertets tid hørte op.

Bemeldte hjerte var varmt og stort. Bengt gjorde umiddelbart indtryk ved sin menneskelige rummelighed, og han var over for enhver, han traf, imødekommende og hjælpsom – egenskaber, som der blev god brug for på Regensen, hvis skiftende

daglige udfordringer han tog med aldrig svigtende godt humør.

Der er, siger Prædikeren, ”en tid til at tie, en tid til at tale,” og Bengt talte både gerne og meget. Vores faste morgenmøder om tirsdagen kunne af samme grund blive en smule længere, end der var dagsorden til, men for mig var det både morsomt og nyttigt af hans mund at høre, hvordan regenslivet i al dets mangfoldighed var: Hvordan regensianere fra tid til anden kunne lukke sig inde, enten fordi de måtte samle sig om deres studier, eller fordi de led af bundløs kærestesorg, og hvordan de så på et tidspunkt kom ud igen, rødøjede, men parat til på ny at feste igennem. Eller hvordan alumnerne, få eller mange, i foreningerne eller på tværs af disse, hittede på de mærkværdigste løjer, ind imellem til irritation for naboer og medbeboere, men aldrig til irritation for Bengt, som tværtimod mødte dem med lige dele forundring, overbærenhed og omsorg.

Prædikeren siger, at der er en tid til at græde og en tid til at le, og jeg har grinet meget sammen med Bengt Borghegn. Så for at dette ikke skal forblive tom tak og faktisk uunderbygget snak, tillader jeg mig at gå til grænsen for, hvad genren mindeord traditionelt forventes at rumme, og med redaktionens hjælp hidsætte den sang, hvormed Bengt, Elin og jeg bidrog til Regensens revy november 2006.

Forhistorien var for det første, at den ene af de nyvalgte klokkere natten efter generalforsamlingen sidst i september havde været påfaldende længe om at indfinde sig på 5. gangs køkken til den rituelle Irish Coffee hos provst og provstinde. Men sangen havde for det andet også den forhistorie, at vi få uger inden revyen havde været nødt til, som man siger, at ”afbryde samarbejdet” med kollegiets italienske rengøringsmand, efter at denne var blevet grebet på fersk gerning i et forsøg på at bryde ind i et loftsrum tilhørende en af Regensens beboere. Gårdens ofte flyvske mundtlige overlevering har efterfølgende hævdet, at fyringen i realiteten skyldtes, at rengøringsmedarbejderen undertiden tilbragte nogle af døgnets små timer foran Ligbærerrummets computer, fordybet i studiet af Kroppens Visuelle Repræsentation i Postmoderniteten; men dette må på det bestemteste afvises. Faktisk havde samarbejdet tidligere i lange perioder fungeret rigtig fint, og min forgænger, juraprofessor Eva Smith, havde med klare ord forsvaret rengøringsmanden imod, hvad hun, med rette må jeg mene, opfattede som mobning eller i hvert fald en ret nedværdigende behandling af ham fra nogle alumners side og dermed også som en uværdig mindelse om tyendets status århundreder tilbage i tiden.

Om sangen er i øvrigt at fortælle, at den ikke blev valgt blandt revyens bedste. Men Elin og jeg har gemt den, ligesom vi har gemt mange af de flotte farvefotos, Bengt tog af nyindflytterne. Hvad vi dog først og fremmest bevarer, er mindet om den smilende filur, den humorfyldte portner, den altid omsorgsfulde, hjertevarme mand.

Telefonen ringer, Revyfesten 11.11.2006

af Bengt Borghegn (Portner, 1996-2007), Erik Skyum-Nielsen
(Provst, 2005-2010) og Elin Skyum-Nielsen (Provstinde, 2005-2010)

Mel.: "Tout va très bien, madame la marquise" af Paul Misraki 1935 / På dansk
"Her Går Det Godt Fru Kammerherreinde" med Gunnar Lemvig / Begge på YouTube

Elin:

Hallo, hallo, Bengt!
Er du i røret?
Er alt på Gården stadig vel?
Er du der? Tal, så vi kan høre't!
Hvod'n står det til? Fortæl, fortæl!

Bengt:

Her går det godt, hr. provst og fru provstinde.
Det går så godt, det går så godt!
En lille ting, som du jo nok vil finde
lidt trist – din cykel gik til skrot!
Du glemte vist den lille sorte,
og vi har ledt blandt muselorte.
Bortset fra det, hr. provst og fru provstinde,
så går det godt, så går alt godt.

Elin:

Min røde cykel!
Hvilken skandale!
Ka' man ha' noget for sig selv?
Er folk derinde blevet splittergale?
Hvordan går den slags til, fortæl!

Bengt:

Alt gik så godt, hr. provst og fru provstinde,
men rapseri er no'et, der sker.
Vi var helt fri for tyveri herinde.
Det er vi faktisk ikke mer'.
Un criminale, nummer uno,
er nu smidt ud, signore Bruno.
Bortset fra det, hr. provst og fru provstinde,
så går det godt, så går alt godt.

Erik:

Hallo, hallo, Bengt!
Sig frem, for pokker!
Hvad sker der dog med vor Regens?
Hvad siger dem, der lige nu er klokker,
og valgt på høj intelligens?

Bengt:

Jeg ved det ik', hr. provst og fru provstinde.
De' nemlig ik' på deres plads.
Og vi har ledt, men vi ku' ikke finde
den ene og den anden Mads.
Den en' var fuld og ku' kun lalle.
Den an' sku' veninden knalde.
Bortset fra det, hr. provst og fru provstinde,
så går det godt, så går alt godt.

Erik:

Hallo, hallo, Bengt!
Man bli'r forfærdet.
Vi kan snart ikke tåle mer'.
Hvad med de andre? Og hvad er det
for et forfald, det, der nu sker?

Bengt:

Ved frokosten, hr. provst og fru provstinde,
forsvandt de hen i Rundetårn.
Og politiet spærred' alle inde.
Der blev så tomt på hele går'n.
De vandred' op med øl og sang
ad Kresjans gamle sneglegang
og kasted' fjorten tons papir.
Betjenten anholdt dreng' og pi'r.
De kommer aldrig hjem igen,
Ja, det er rigtig ked'ligt – – men,
bortset fra det, hr. provst og fru provstinde,
så går det godt, så går alt godt.

Mindeord om Finn Holten Hansen

Af Asta Ingemann Jensen

Min morfar Finn Holten Hansen døde d. 23. januar 2017. Her mange måneder senere sidder jeg på stuegulvet i hans nørrebrolejlighed og bladrer i et gammelt fotoalbum. Omkring mig står alting, som det altid har gjort. Væggene dækket med gamle filmplakater, malerier han selv har malet, billeder han har hentet hjem fra udlandet og fotografier af os, hans familie. Reolerne er overvejende fyldt med bøger, uendeligt mange bøger. Store klassikere, nyere dansk og udenlandsk litteratur, bøger om fugle og bøger om filmvidenskab. Filosofiske, psykologiske og sociologiske værker, Biblen, Koranen, hans egne udgivelser og hans oversættelser, hans fars og hans søns udgivelser, oldgamle slidte bøger, bøger jeg slet ikke ved hvad er, og på hylden over skrivebordet en lille og blå sangbog med guldskrift; Regensens Visebog.

Når jeg tænker på min morfar, og når jeg kigger rundt i hans lejligheden, ved jeg, at hvert af hans 89 år har talt for mindst fem menneskeår. Min morfar fortalte altid glædeligt om sit liv, den ene historie mere afsindig end den anden. Om hans barndom under krigen, om hans mange rejser på verdenshavene, om hans karriere i TV-branchen og også om hans ungdom på Regensen. Det er fotografier fra netop de år, siderne i fotoalbummet jeg kigger i, er klisteret til med.

De første fotografier er fra efteråret 1950. Der er fotografier fra indflyttermiddagen, unge mænd i smoking, gelé i håret og smøger og øl i mund og hånd. Fotoalbummet skrider kronologisk frem gennem de forskellige årstider og godt hjulpet på vej af de traditionelle gilder og arrangementer på gården. Lindefrokosten, hvor de unge mænd på det ene billede sidder festligt til bords i den solrige gård, med lange rækker af øl på bordene. En ivrige taler stående på stolen. Det næste fotografi viser en vild vandkamp. Revyen, hvor de syngende danser rundt i hjemmelavede kulisser, som grundet den monokrome farvefilm gør det svært at skelne det ene år fra det andet. Arrangementer i foreningen Skrap; dirigerende med en sabel, alle fotografierne navngivet med SKRAP-verber, såsom SKRAP-lytter, SKRAP-æder, SKRAP-drikker. Mellem alle disse gentagende begivenheder findes de fineste billeder af det spontane liv på Regensen. Pænt påklædte unge mænd, poserende foran enorme sneskulpturer, dansende med den ene yndige kvinde efter den anden, i færd med at brygge øl i en kælder, eller drikke den i små, tætte og tilrøgede rum.

At Regensen har været med min morfar helt til januar 2017 skyldes ikke kun festlige nætter og smukke kvinder – som ellers oftest var det anekdoterne gik på. Regensen har unægtelig været et solidt fundament i hans liv. Stedet har givet ham et stærkt netværk og muligheder videre i livet, og samtidig har venskaber og glædelige minder bestået som stadige rødder tilbage til lindetræet. I sin første erindrings-

roman, De forsvundne somre, fortæller han om hvordan stiftelsen af ”Natcluppen”, NaCl, Regensens salt – en forening der med min morfars ord var nogle natteravne, der foretrak rødvin og intellektuelle snakke til sent ud på natten, frem for øl og bodegaer – både gav anledning til, at han kom til at studere på UCLA i Californien, og at hans søster Else blev gift med en regensianer. Regensen har uden tvivl også haft en finger med i spillet i forhold til hans interesse for film, TV og kultur, for journalistik og debat, for fællesskabet, for samfundet og for politik.

Desværre har jeg kun haft fornøjelsen af at kende min morfar de sidste 25 år af hans liv. Den Finn, jeg kender, var en intelligent og skarp mand, han var bestemt og ikke en, man skal løbe om hjørner med. Han var nysgerrig på verden og andre kulturer, og han var humoristisk og festlig. Det er netop den Finn, jeg genkender i de sorthvide fotografier, taget på Regensen i start 50’erne. Han var om nogen, både dengang og i sine sidste år, en mand, der forstod at leve livet i fulde drag. Han havde, som han selv sagde på en af sine sidste dage, ”tygget strået i begge ender”. Hver et år af sit liv, og i hvert fald også i årene på Regensen.

Når vi til efteråret spreder min morfars aske i havet ved vores sommerhus ved Sejrbugten, sender vi ham afsted på hans sidste eventyr til søs. Vi mangler ham uhyrligt meget iblandt os, men for os, der kendte ham, står hans væsen og hans livsfortællinger stadig lyslevende.

REGENSIANERSAMFUNDET ER EN FORENING FOR REGENSIANERE. VI HAR MEDLEMMER, DER BOEDE PÅ REGENSEN I 1943, OG VI HAR MEDLEMMER, DER BOR PÅ REGENSEN I DAG.

Vi vil med Regensianersamfundet gerne:

- bygge bro mellem levende og døde regensianere
- bygge bro mellem døde regensianere
- sikre det regensielle liv økonomisk

Vi afholder flere arrangementer hvert år:

- Sommerudflugten
- Regensens Business Network
- Efterårskoncerten i Regensens Store Sal
- Fodboldkampen Levende mod Døde
- Generalforsamling med middag i Store Sal

Du kan følge os på:

Facebook: facebook.com/groups/regensianersamfundet/

YouTube: Regensianer

Instagram: @regensianer

KONTINGENT

Mens du bor på Regensen, og i de tre første år efter, at du er flyttet fra Regensen, koster det kun 50 kr. per år at være medlem af Regensianersamfundet. Husk at sende din nye adresse til samfundets kasserer kasserer@regensianersamfundet.dk, når du flytter. Kontingent per år: 275 kr. Heraf går 50 kr til Kommunitetet. Den resterende del går til udgivelse og udsendelse af medlemsbladet "Regensen", til legater til levende regensianere samt til foreningens drift.

DU KAN MELDE DIG IND PÅ WWW.REGENSIANERSAMFUNDET.DK HVIS DU ENDNU IKKE ER MEDLEM!

BESTYRELSEN:

Troels C. Petersen (Formand)

Mathias Esmann (Kasserer)

Jeppe Eimose Waagstein (Redaktør)

Camilla Kring (Rekrutteringsdirektør)

Anders Ehlers Andersen

Marie Josefine Albris

Stine Lassen

